

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 74.

De Bajadere.

10 cents.
België 25 cent.

John Raffles keek glimlachend naar den schilder en zijn model.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM

DE BAJADERE

EERSTE HOOFDSTUK,

In de Hamilton-club.

In de voornamc vertrekken van de Hamilton-club te Londen hadden de leden zich na het souper verzameld in de rookzaal om daar onder het genot van een sigaar de gebeurtenissen van den dag, politieke nieuwtjes en particuliere voorvallen, te bespreken.

Lord Edward Lister, of zooals hij zichzelf noemde, John C. Raffles, de Groote Onbekende, was al een jaar lang onder den aangenomen naam van baron Gréville lid van de club.

Door zijn bijzondere beminnelijkheid stond hij bij zijn clubgenooten bekend als het meest geachte en uitverkoren lid.

Dien avond stond hij tegen den schoorsteenmantel geleund en onderhield zich over het gesprek van den dag, namelijk, of Cook inderdaad de noordpool zou hebben ontdekt of niet.

In Engeland was men algemeen van meening, dat Cook doodeenvoudig een bedrieger was, die de wereld door een reuzenbluf, zooals Amerikanen gaarne doen, zou hebben bedrogen.

De kleine Lord Cavendish kraaide:

„Ja, mijne heeren, die Cook is zelfs onzen beroemden John C. Raffles de baas; zoo'n geniale streek heeft Raffles zelfs nog niet uitgehaald.“

Hij wist niet, dat de zooeven door hem genoemde

Raffles slechts een paar meter van hem af bij den schoorsteenmantel stond en met bevallige onverschilligheid een sigaret rookte om daarna met een spottend lachje door zijn monocle den jongen Lord Cavendish op te nemen.

Nu rekte hij zijn slanke gestalte uit, schudde de asch van zijn sigaret in den haard en zei:

„Mijne heeren! Wanneer die Cook inderdaad door zijn voorgewende Noordpool-ontdekking de wereld bedrogen heeft, dan moet ook ik toegeven, dat hij daarmee een grootere oplichterij op touw heeft gezet dan totnutoe onze — zooals Lord Cavendish zegt — zeer beroemde John C. Raffles heeft ten uitvoer gebracht.

Er zou daarna voor hem niets overblijven dan, om Doctor Cook te overtreffen, een verbinding tot stand te brengen naar Mars of de Maan.

Maar — —” hij stak langzaam een nieuwe sigaret aan en maakte daardoor een van zijn geliefkoosde kunstmatige pauzes — „ziet ge, mijne heeren, gij allen, ik tel hier op 't oogenblik 28 medeleden, zijt van meening, dat Doctor Cook een bedrieger is. Ik ben er zeker van, dat ik, als ik het tegendeel zou willen beweren, één tegen u allen stond!“

„Ongetwijfeld!“ kraaide Lord Cavendish weer,

„en het was immers ook een waanzinnig denkbeeld, want door de professoren in Kopenhagen is immers duidelijk bewezen, dat de oorkonden, die Doctor Cook heeft meegebracht, niet deugen en niet steekhoudend zijn.”

„Ja zeker,” klonk het in koor, en enkelen voegden er nog bij:

„Wij hebben steeds gevoeld, dat die Cook een bedrieger is.”

„Kalm, mijne heeren!” sprak de oude Lord Craxton. „Ik stel er zeer veel belang in, van Baron Gréville, den knapsten spreker van onze club, de gronden te vernemen, welke hij ter verdediging van dien Doctor Cook weet aan te voeren.”

Raffles boog dankend naar den ouden Lord en zei:

„Ik ben u zeer verplicht, geachte Lord, en misschien zullen door mijne gronden eenige der heeren eveneens van hun meening, dat doctor Cook werkelijk een bedrieger zijn moet, afstand doen. In de eerste plaats, mijne heeren, moet ge bedenken, dat wij, zolang de wereld bestaat, van de geleerden nog nooit onomstootelijke bewijzen hebben gekregen, doch bijna altijd mogelijkheden, hypothesen.

Ja, men zou haast zeggen, dat de partij der geleerden steeds vijandig heeft gestaan tegenover de waarheden, die vorschers, denkers en uitvinders aan de wereld openbaarden.

Denk maar eens aan het sprekend voorbeeld van Galilei! Welke martelingen, vervolgingen en jarenlange gevangenschap heeft hij moeten ondergaan voor zijne bewering, toen hij de groote waarheid verkondigde: de aarde draait!

De geleerden riepen om bewijzen, maar de bewijzen, die Galilei hun gaf, waren hun niet voldoende, omdat ze die niet konden begrijpen. En in hun onwetendheid, die zich kante tegen de nieuwe openbaring, verklaarden zij: de aarde draait niet!

Mijne heeren — Raffles lachte even — thans weten we het allemaal: zij draait toch!”

Hij hield een kleine pauze, die hij met rooken doorbracht, ondertusschen zijn aandachtig gehoor opnemend.

Hij kon over den indruk van zijn rede totnu toe tevreden zijn. Het voorbeeld van Galilei in de verdedigingsrede voor dr. Cook had zijn uitwerking niet gemist, doch Raffles was hiermee nog niet tevreden. Hij wilde nog overtuigender voor dien vorschere optreden.

„Ziet ge, mijne heeren,” sprak hij verder, „om nu op dr. Cook neer te komen, we moeten in de eerste

plaats bedenken, dat hij een massa mededingers heeft, eveneens begeerig om de Noordpool te ontdekken, die niet kunnen nalaten uit haat en afgunst zijn resultaat te miskennen.

Doch gelooft gij ook niet met mij, dat een bedrieger, die een dergelijk doel voor oogen heeft, een buitengewone energie, groote koelbloedigheid en onverschrokken moed bezitten moet?”

De clubgenooten moesten dat toegeven.

„Zonder deze eigenschappen,” vervolgde Raffles, „zou iemand niet de zekerheid hebben, eene ongehoorde bedriegerij, zooals de ontdekking van de Noordpool, aan de wereld te kunnen opdisschen.

Wanneer evenwel iemand met zulke eigenschappen de vaste bedoeling had, de wereld op groote schaal te bedriegen, gelooft gij dan ook niet, dat hij dan tegelijkertijd zoo verstandig zou zijn van te voren te zorgen alle schijnbaar wetenschappelijke bewijzen van de ontdekking der Noordpool in zijn bezit te hebben?”

Opnieuw keken de heeren nadenkend en bijna toegevend naar Raffles.

„En daarom, mijne heeren,” zei deze, „beweer ik, dat iemand met zulk een bedriegelijk voornemen zich alles zal aanschaffen wat hij noodig heeft om zijn plan te volvoeren, maar niet, zooals in het geval Cook geschiedde, als een hulpbehoevend man met leege handen uit de ontzettende eenzaamheid der Noordpool in de wereld zal terugkeeren, waar hij, om die redenen, slechts met smaad en tegenspraak wordt ontvangen: om zijn Galileisch woord: „Ik heb de Noordpool ontdekt!”

Kijk eens, heeren, daar hebt ge aan den anderen kant dien merkwaardigen Peary, die is voorzien van allerlei documenten en berekeningen en — God dammed — behalve hijzelf is er toch ook niemand, die beweert dat hij de Noordpool heeft ontdekt.

Doch omdat hij documenten meebrengt, waarin de geleerden jarenlang kunnen rondsuffelen, en die toch verder niets bewijzen dan dat die man, die Peary, zijn tijd vlijtig heeft besteed, vanwege die documenten is hij de eigenlijke ontdekker van de Noordpool.

Men verwijt dr. Cook, dat hij de wereld vroeger al eens met een beweerde bestijging van een beroemden berg in Amerika heeft bedrogen, hetgeen achterna al evenmin te bewijzen viel.

Mijne heeren! Gij kent de Amerikanen en hun karakter. Gij weet ook, dat deze beschuldiging tegen dr. Cook niet van gewone menschen, doch van sportlui afkomstig is, bij wie men allerlei uitwassen aantreft.

Die menschen beschuldigen dr. Cook van bedrog, omdat hij hun een bergbeklimming heeft ontnomen, die ze liever zelf hadden uitgevoerd.

Neen, mijne heeren, bewijzen van zulke karakters afkomstig, zijn mij onvoldoende om aan iemand te twifelen!

Een feit is het, dat dr. Cook jarenlang, in den strijd om de Noordpool zich aldaar heeft opgehouden, en alleen met het doel om de Noordpool te bereiken.

Dat hij daarbij door gebrek aan geld, slechts van het allernoodigste voorzien, onder de Eskimo's moest leven en niet, zoals andere vorschers, met een grooten geldelijken steun voor zijn expeditie de pool kon naderen is de eenige zwakte, waarvoor de wereld hem nu met verachting straft.

Ik las in een courant dat dr. Cook, de bedrieger, door zijn voordrachten over de ontdekking van de Noordpool veel geld verdiend heeft.

Mijne heeren! Wanneer dr. Cook van de Noordpool ware teruggekeerd en gezegd had: „— Ik was nog maar een paar graden van de pool verwijderd en heb twee jaar onder de Eskimo's doorgebracht, twee lange poolnachten bij sneeuw en ijs en het ontzettende van den langen nacht —”, mijne heeren, in zoo iemand stelt de wereld zooveel belang, dat hij ook zonder de bewering de Noordpool ontdekt te hebben, dezelfde som geld met zijn voordrachten zou hebben verdiend.

Niets zou hem hebben verhinderd, wanneer hij de pool niet ontdekt had, om zich met den roem van een Noordpoolvorschers tevreden te stellen, of wel om opnieuw den strijd met de pool aan te binden en met de opgedane ervaringen haar wellicht te bereiken.

Ik beweer dus, dat datgene, wat de geleerde heeren in Copenhagen van dr. Cook zeggen, niet in staat is om het woord van dr. Cook: „Ik heb de Noordpool ontdekt!” zijn kracht te ontnemen en hem met smaad en schande te brandmerken!”

De president van de club, de oude Lord Craxton, had den vermeenden Baron Gréville alias Raffles tijdens zijn rede over dr. Cook met gespannen aandacht aangekeken.

Nu Raffles zweeg stond hij op uit zijn grijsleeren clubstoel, trad op hem toe, reikte hem de magere voorname hand en zei:

„Mijn waarde baron, of uwe beweringen omtrent dr. Cook worden bewaarheid of niet, één ding is zeker, gij zijt een uitmuntend advocaat. Wanneer ge Engelschman en niet Franschman waart, zoudt ge een

Peer-zetel in onze Kamer verdienen. Ge zoudt een aanwinst zijn voor de Engelsche diplomatie.”

Ook de andere heeren stemden met de woorden van hun president in, en daar niemand iets tegen de bewijsvoering van Raffles had in te brengen, gingen ze uiteen om in de andere vertrekken nog levendig van gedachten te wisselen over de woorden van hun clubgenoot.

Raffles had zich naar de bibliotheek van de club begeven en had daar de pas uitgekomen couranten van het vasteland bestudeerd.

Hij zat heel alleen, want geen der leden zou het ooit gewaagd hebben, iemand in de bibliotheek bij zijn lectuur te storen of met een gesprek lastig te vallen.

Des te meer verbaasde het Raffles, toen even na middernacht een der bedienden naar hem toekwam en hem op een gouden presenteerblad het kaartje van den jongen Lord Ernest Castell aanbood met het beleefde verzoek of zijn lordschap mijnheer den baron mocht komen storen.

„Verzoek den Lord binnen te komen,” antwoordde Raffles en eenige minuten daarna trad een jonge, lange gentleman met openhartige, goedge oogen en een eenigszins dweepziek gelaat, de bibliotheek binnen.

Raffles stond op en ging den bezoeker tegemoet.

Terwijl de beide heeren elkaar de hand reikten, sprak Lord Lister:

„Het moet zeker een zeer gewichtige zaak zijn, waarvoor gij mij hier in het heiligdom van de club op het middernachtelijk uur komt opzoeken, mijn waarde Lord Castell.”

Eerst nu zag Raffles, dat de Lord er ontdaan uitzag.

„Zeker, mijn beste baron,” antwoordde Lord Castell, „een verschrikkelijke geschiedenis drijft mij op dit ongewone uur hierheen om u te spreken.”

Hij nam een der clubfauteuils en ging tegenover Raffles zitten.

„Gij maakt mij verbaasd,” sprak deze, „als ik u op de een of andere manier van dienst kan zijn, dan ben ik, die reeds jarenlang met u bevriend ben, daartoe gaarne bereid.”

Het was een feit, dat Raffles de grootste sympathie voor den jongen edelman gevoelde.

Het openhartige en onverdorvene van dezen gentleman beviel hem; hij had niets van de strenge, koele manieren der andere jonge Engelschen uit den eersten stand.

„Gij zijt Parijzenaar, nietwaar?” vroeg de jonge Lord, terwijl hij met zenuwachtig bevende handen een sigaret aanstak.

Raffles ging door den naam, dien hij had aangenomen, voor een geboren Parijzenaar door.

„Zeker,” sprak hij, die Parijs evengoed kende als Londen, „ik ben wel geen geboren Parijzenaar, maar ik durf gerust te beweren, dat ik sinds mijn kinderjaren Parijs op mijn duimpje ken.”

Lord Castell rookte haastig eenige oogenblikken en vervolgde:

„Kent gij daar misschien een schilder, een portretschilder, een zekeren Tiffonier?”

Een glimlach vloog over Raffles' gelaat, hij haalde de schouders op en sprak:

„Het spijt mij, beste Lord, maar ik hoor dien naam voor het eerst.”

„Merkwaardig,” antwoordde de gentleman, „naar het portret te oordeelen, dat ik van hem ken, moet hij een buitengewoon begaafd artist zijn, een der grootste meesters.”

Opnieuw haalde Raffles de schouders op en sprak:

„Het is mogelijk, dat die monsieur Tiffonier een zeer groot schilder is, misschien zelfs een genie maar mijn beste Lord, gij kent de wereld, waarin wij leven, het is een zeldzaamheid als een genie beroemd is. Middelmattige grootheden zijn over het algemeen meer bekend.

Doch permitteer mij de vraag: Wat heeft dat portret van den schilder Tiffonier te maken met — neem mij niet kwalijk, dat ik het bij den waren naam noem — met uw uitermate opgewonden stemming?”

De jonge Lord gooide de half opgerookte sigaret in het haardvuur, en zei:

„Gij hebt gelijk, dat te vragen en ik had, voordat ik van u trachtte gewaar te worden, of gij den naam van dien schilder kent, u de geheele treurige geschiedenis moeten vertellen, die mij nu al een weeklang als een ontzettende ramp drukt.

„Luister!”

Hij leunde achterover in de clubfauteuil en sloot de oogen half, terwijl Raffles met een langzame handbeweging een sigaret uit zijn etui nam en aanstak.

„Het is ongeveer een week geleden,” zoo begon de jonge Lord, „toen ik op een avond aan het strand een Italiaansche restauratie binnenging, die pas voor 14 dagen geopend was.

Niets vermoedend van het ongeluk, dat dit restaurant mij en mijne familie zou brengen, ging ik, daar

het zeer druk was, een der kleine vertrekken aan de achterzijde binnen. Daar bevond zich een Indische schoorsteenmantel, waarboven het bijna levensgrootte portret van een Indische danseres hing.

Wel, er bestaan verscheiden portretten in dat genre en ik heb zelf in den loop der jaren wel meer dan een dozijn van dergelijke werken gezien, maar toch geen zooals dit.

Vanaf het eerste oogenblik trof het mij en was het mij onmogelijk den blik af te wenden van de met zeldzame uitdrukking geschilderde oogen der danseres.

Een onverklaarbare vrees, een gevoel van angst, zooals dit ons menschen, soms overvalt, zoodra ons een ongeluk boven het hoofd hangt, maakte zich van mij meester.”

„Vreemd!” mompelde Raffles, vol belangstelling der jongen Lord aankijkend, die even zweeg.

Na een diepen zucht vervolgde Lord Castell met halfuide stem:

„Ik deed alle moeite om mij tegen de geheimzinnige aantrekkingskracht van het portret te verzetten en daar nog eenige mijner vrienden binnentraden, dronken wij in die kamer eenige flesschen champagne en ik gebruikte misschien het meeste van den wijn.

Doch eigenaardig — steeds weer moest ik mijn oogen opslaan naar het portret der danseres en steeds weer maakte zich dat eigenaardige beklemd gevoel van mij meester.

Eindelijk hield ik het niet meer uit in de kamer, wendde vermoeidheid voor en reed naar huis.

Het klinkt ongelooflijk als ik u vertel, dat ik den ganschen nacht geen oog dicht deed.

Den volgenden morgen had ik een besluit genomen; ik wilde het portret, dat mij zoo verbazend aantrok, tot mijn eigendom maken en het vernielen, zooals men dat doet met een griezelige spin of een afschuwelijke schorpioen.

Ik reed naar den eigenaar van het lokaal, een Italiaan, en zoodra de man bemerkte, dat ik een liefhebber voor het portret in zijn restaurant was, vroeg hij een prijs, veel hooger dan mijn tegoed op de Bank.

Mij bleef niets anders over, daar ik, zoolang als mijn vader leeft, niet over het vermogen der familie kan beschikken, dan mijn vader op te zoeken.

Ik trof hem in zijn werkkamer en nauwelijks had de oude heer mijn wensch vernomen, om het schilderij te koopen, of hij sprak, nadat hij vol belangstelling naar mij had geluisterd:

„Ik ben bereid, het portret, ondanks den hoogen

prijs, die ervoor wordt gevraagd, te loopen, maar ik zal het eerst persoonlijk gaan zien."

Ik ging dus dien avond met mijn vader naar het restaurant en toen gebeurde het vreeselijke, dat mij tot u voert.

Nauwelijks had mijn vader het portret gezien, of hij deinsde vol ontzetting achteruit, staarde met doodsbleek gelaat naar het schilderij, mompelde onsamenvangende woorden en zou in elkaar gezakt zijn, als ik hem niet had ondersteund.

Ik begreep niets van dit alles.

Mijn vader had nog juist de kracht, het chèqueboek te voorschijn te halen, den restaurateur het bedrag, dat deze vorderde, voor het raadselachtige schilderij te betalen en daarop moest ik hem per rijtuig naar huis brengen.

Tevergeefs trachtte ik van mijn vader een opheldering over zijn vreemd gedrag te krijgen.

Als versuft staarde de oude heer uit het raampje van de auto en ook thuis antwoordde hij niet op al mijn woorden, sloot zich op in zijn werkkamer en ik zag hem pas den volgenden morgen weer, toen het schilderij thuis werd gebracht.

En nu begon het treurspel in mijn huis met elke minuut vreeselijker en geheimzinniger te worden.

Mijn vader sloot zich op met het schilderij en ik, evenals mijn moeder, benevens een oud vriend van onze familie, een zekere Dr. Tijler, zagen door een sleutelgat, hoe mijn vader voor het schilderij, dat boven de schrijftafel was opgehangen, in diep gepeins verzonken zat, terwijl zijn blikken onafgebroken op het schilderij gevestigd waren.

Bijna twee dagen lang duurde dat zoo voort, voordat het ons gelukte, de kamer van mijn vader binnen te dringen, waar deze van vermoeidheid was ingeslapen.

Op aanraden van onzen huisdokter wilden wij hem laten overbrengen naar een zenuwinrichting, maar mijn moeder verzette zich daartegen en besloot, nog dienzelfden nacht, voordat mijn vader wakker werd, het schilderij te vernietigen.

Dat deden wij. En — — —"

De jonge Lord haalde een zijden zakdoek uit de mouw van zijn jas te voorschijn en wischte zich het voorhoofd af, waarop dikke zweetdruppels parelden.

Eindelijk vervolgde hij met moeite:

„Den volgenden morgen, toen mijn vader naar zijn werkkamer ging en zag, dat het schilderij weg was, kreeg hij een aanval van razernij en nu bevindt hij

zich sinds hedenmorgen in de zenuwinrichting van dr. Guvingen."

„Dat is het merkwaardigste, wat ik ooit heb gehoord," sprak Raffles. „Hoe kan een schilderij zoo'n invloed op een mensch hebben!"

„Er moeten zeer bijzondere, geheime betrekkingen bestaan die mijn vader met dat schilderij verbinden, mijn waarde baron.

Om kort te gaan, ik was den geheelen dag in de inrichting van dr. Guvingen en heb de voornaamste specialisten van Londen laten komen.

Het resultaat van het onderzoek dier geleerden is als volgt:

Een genezing van de zenuwziekte bij mijn vader is alleen mogelijk, wanneer wij het schilderij weer terug bezorgen."

„Wel, doet dat dan, mijn lieve Lord!"

De jonge Lord wrong wanhopig de handen.

„Maar dat kan ik juist niet. Mijn moeder en ik hebben het schilderij uit de lijst gesneden en — — verbrand!"

„Dat is heel erg."

„Eén weg is er nog en daarom ben ik in den nacht bij u gekomen, beste baron, daarom vroeg ik u, of gij den naam kent van een schilder Tiffonier in Parijs. Alles wat wij namelijk nog van het schilderij weten, is den naam van den artist, dien wij in den linkerhoek van het portret lazen.

Daar stond: Hugo Tiffonier, Paris."

Raffles haalde weer de schouders op en antwoordde: „Ik moet helaas herhalen, dat ik in Parijs een schilder van dien naam niet ken. Maar wat zoudt gij er ook aan hebben?"

„Wel," sprak de jonge Lord, „deze zou zich waarschijnlijk het schilderij nog herinneren en wel in staat zijn, hetzelfde portret nog eens te schilderen. Misschien zelfs heeft hij er een schets van."

„Dat is mogelijk," antwoordde Raffles, „en het zou het eenvoudigste zijn, als gij naar Parijs gingt en uw best deedt, den schilder te vinden."

„Ook dat heb ik reeds overwogen, maar het zal mij niet mogelijk zijn, Londen te verlaten. De eenige, van wien vader eten en drinken aanneemt en die hem niet tot razernij prikkelt, ben ik. Ik kan dus voorloopig mijn vader niet verlaten."

Nu richtte Raffles zich, zooals dat zijn gewoonte was, als hij een kort besluit nam, met een veerkrachtige beweging op, stak den jongen man zijn hand toe en sprak:

„Misschien kan ik u in dit treurige geval helpen. Als gij mij uw vertrouwen schenkt, dan vertrek ik morgen naar Parijs en tracht den schilder te vinden en u het schilderij terug te bezorgen.”

„Wilt gij dat werkelijk doen? Gij weet niet, mijn beste baron, hoe oneindig dankbaar ik u daarvoor zou zijn!”

„Dat is niet meer dan menschelijke plicht,” sprak Raffles.

„Laten wij nu nog eens alle bijzonderheden bespreken. Het is nu 1 uur in den nacht, om 5 uur kan ik Londen al verlaten en morgenmiddag om 4 uur te Parijs aankomen.”

TWEEDE HOOFDSTUK.

Absinth!

Reeds vier dagen was Raffles te Parijs, zonder dat hij eenig succes had gehad in zijn zoeken naar den schilder Tiffonier.

Tevergeefs had hij, zelfs op gevaar af, door de Parijsche politie herkend te worden, de hulp van deze ingeroepen en met de commissarissen oude bevolkingsregisters doorgebladerd.

Een schilder Tiffonier was niet bekend.

Maar nadat hij het zoeken met behulp der politie had opgegeven, bezocht hij alle café's, het zoogenaamde quartier latin en het was een reuzenwerk om elken dag 30 of 40 der kleinste café's van deze studentenwijk af te loopen om daar door middel van goede fooien het adres van den schilder Tiffonier gewaar te worden.

Hij zei ten slotte tot zichzelf, dat hetgeen hij had ondernomen, onuitvoerbaar was.

Een mensch te vinden in de millioenenstad Parijs, wiens naam geheel onbekend en van wiens uiterlijk niets was opgegeven, behoorde bijna tot de onmogelijkheden.

De kunstenaars, die misschien tegelijk met den schilder Tiffonier het beroemde Montmartre hadden bewoond, waren waarschijnlijk naar alle richtingen verstrooid of gestorven.

Als laatste middel om toch nog kans te hebben, iets omtrent het bestaan en het verblijf van den gezochte te vernemen, ging Raffles de beruchte ballokalen van Montmartre bezoeken.

Hier zocht hij niet alleen de jongere cocottes op

maar — en men lachte om den jongen gentleman, die zoo buitensporig deed — hij bemoeide zich met de oudste, meest verlepte en meest geschminkte dames, terwijl hij haar op een flesch champagne onthaalde.

Maar ook geen der oudste cocottes herinnerde zich een schilder Tiffonier.

Het was om wanhopig te worden.

Reeds wilde hij de geheele zaak als hopeloos opgeven, toen de garderobevrouw, die hem bij het verlaten van een der ballokalen zijn pels overhandigde, op zijn vraag, of zij misschien een schilder Tiffonier kende, hem eerst eenige oogenblikken met haar tanig, gerimpeld gelaat aankeek, daarop den mond met de smalle, bloedeloze lippen verbaasd opende, zoodat Raffles haar verwaarloosde tandstompjes kon tellen en toen sprak:

„Tiffonier — — Tiff — — on — ier —, oui, oui, dien ken ik. Wat wilt gij van dien heer?”

Nog zelden was Raffles zoo aangenaam verrast geweest, als op dit oogenblik.

Dat was het stomme geluk, want hij had zich in den laatsten tijd aangewend om iedereen, dien hij zag, eenvoudig te vragen:

„Kent gij den schilder Tiffonier?”

Soms moest hij om zichzelf lachen als hij ongeveer tweeduizend keer op denzelfden dag die vraag richtte tot hem onbekende menschen.

Alleen zijn wilskracht om het doel ondanks alle moeilijkheden toch te bereiken, deed hem niet den

moed verliezen en zoo kwam het dat hij ook nu weer aan de garderobevrouw had gevraagd:

„Kent u misschien den schilder Tiffonier?”

En zij kende hem.

Zij kende hem zeer goed, want zij woonde in hetzelfde huis als hij en vertelde, dat haar man de concierge van het huis was en dat de schilder Tiffonier reeds sinds vier maanden de huur schuldig was en met een armoedig verloopen vrouwspersoon in zijn atelier woonde en elken nacht dronken was.

Raffles wierp haar 5 francs toe, noteerde het adres van haar huis en toen hij op den boulevard stond, sprak hij tot zichzelf:

Ik zal nu naar huis gaan, naar mijn hotel en uitslapen, want hoe graag ik ook den schilder Tiffonier vannacht nog had willen spreken, omdat het mogelijk is, dat hij morgenochtend niet meer leeft, zal ik toch moeten wachten, want hij is — en nu herhaalde Raffles wat de vrouw hem had verteld — dronken!

Den volgenden morgen om tien uur, terwijl de sneeuw de Parijsche straat met een grijs, vuil kleed bedekte, begaf hij zich naar den boulevard St. Michel, naar het huis, waar de schilder Tiffonier moest wonen.

Hij moest langs uitgesleten, onzindelijke trappen naar de vijfde verdieping klauteren en bevond zich toen op een donkeren zolder. Aan het eind bevond zich een soort van houten deur, waarop een briefje was bevestigd.

Raffles liet het licht van zijn electriche zaklantaarn, die hij altijd bij zich droeg, schijnen en las nu op het slecht bevestigde strookje papier in slecht schrift den naam Tiffonier.

De deur stond aan, zoodat Raffles in een vrij groote, schuin afgetimmerde dakkamer kon kijken, wier voornaamste eigenschap was, dat zij niet aangezien kon worden voor een menschelijke woning.

Kisten met lappen bedekt, eenige kapotte stoelen en in den hoek onder de dakpannen iets, dat zeker een bed moest voorstellen, maar waarvan men niet kon zien, waaruit het eigenlijk bestond, aan den muur eenige teekeningen in zwart krijt en eenige raadselachtige gipsafdrukken, een gewierwar van vrouwenlichamen met dieren.

Van de kamer leidde een uitgang naar een nevenvertrek, dat door een rood gehavend katoenen gordijn was afgesloten.

Op zijn kloppen riep een vrouwenstem, heesch van

de absinth, het in Parijs gebruikelijke „S'il vous plait!”, waarna Raffles binnentrad.

Hij kon eerst niemand ontdekken, doch eindelijk zag hij, dat in het zoogenaamde bed iets bewoog, en onder de voormalige voederzakken, die aan elkaar genaaid de dekens vormden, een menschelijk lichaam lag.

„Hé,” riep Raffles, „waar zit u?”

„Wie is daar dan?” klonk het heesche geluid van daar pas uit het door het katoenen gordijn afgesloten nevenvertrek.

Tegelijkertijd richtte zich onder de dekens ook de magere gestalte op van een man, het hoofd bedekt met een gestreepte grijze muts, terwijl een eveneens slecht verzorgde baard de rest van het gezicht bedekte.

Aan de uitdrukking der oogen van den man zag Raffles, dat de hem aanstarende nog niet ontnuchterd was.

Zonder verder acht te slaan op Raffles, richtte hij zich heelemaal op en riep: „Lou, water en absinth.”

„Dadelijk, dadelijk!”

In het volgend oogenblik, alvorens Raffles den toestand begreep, kwam achter het gordijn een alledaagsche groote, ruwe vrouwengestalte te voorschijn, die een stuk van een degen in de hand had en toen, zonder acht te slaan op den bezoeker, op den in het bed liggende lossloeg en uitriep:

„Daar heb jij je absinth, zuiplap, je hebt voor mij niets overgelaten en we hebben geen sou om nieuwe te koopen. Ik zal je wel leeren mijn absinth op te drinken!”

Verbluft keek Raffles naar het vermakelijk tooneel en maakte er ten slotte een einde aan door naar de vrouw te gaan, haar bij den arm te pakken en te zeggen:

„Hier hebt ge een franc, ga naar beneden om absinth te halen.”

„O, o,” riep de in bed liggende schilder, „een weldoener, een weldoener!”

De vrouw keek een oogenblik verwonderd naar Jen franc, die zich in haar hand bevond, plooid daarna haar terugstootend, leelijk gezicht tot een lief verleidelijk lachje en zei:

„Dat noem ik nog eens een nobele heer, mon dieu, jou zou ik wel tot minnaar willen hebben.”

Raffles maakte een afwerend gebaar en antwoordde:

„Haalt u nu de absinth, mademoiselle, en laat mij even spreken met den schilder Tiffonier.”

Voordat de vrouw het dakkamertje verliet, wendde zij zich tot den schilder en riep:

„Wees niet zoo'n ezel om buiten mij om een van je schilderijen te verkoopen!”

Zij hield Raffles namelijk voor een koper van de schilderijen van den schilder.

Zoodra zij de kamer had verlaten richtte de schilder zich weer op onder de dekens, waaronder hij zich uit angst voor de slagen der vrouw had verborgen, en zei met een aan een vroeger beter bestaan herinnerend handgebaar:

„Neemt u plaats, monsieur.”

Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Een stoel was er niet, en om op de manier der Turken op den grond te gaan zitten, daartoe gevoelde Raffles, bij het aanschouwen van den zeer vervuilden toestand hiervan, weinig lust.

Hij bleef daarom voor het bed staan en stak eerst, om de atmosfeer van het vertrek beter te kunnen verdragen, een sigaret op.

Onder het rooken keek hij naar den hem aanstarenden schilder.

Die man moest een veel bewogen leven achter den rug hebben; op zijn gelaat hadden hartstocht, gebrek en alcohol in duidelijke trekken hun kenteekenen achtergelaten, en toch lag er nog een glimpje van het goddelijk genie over de verwoeste gelaatstrekken.

Raffles wilde den tijd vóór den terugkeer der vrouw benutten en verklaarde hem daarom in korte woorden, dat hij in Londen een schilderij van hem had gezien, het portret van een bajadere, en dat hij hiervan gaarne een copie zou willen hebben.

Nauwelijks had Raffles uitgesproken of de schilder, die vanwege de koude in zijn schamele kleeding in bed lag, sprong overeind en haalde een groote kist onder de legerstede vandaan.

Hij zocht hier een oogenblik in, en scheen toen gevonden te hebben wat hij zocht, want een sombere glimlach gleed over zijn gelaat. Hij scheen opeens volkomen nuchter te zijn geworden.

„Dat is het, nietwaar?”

Hij overhandigde Raffles een klein vel papier.

Raffles had geen voorstelling van het origineel, dat hij zocht, maar het portret, of liever gezegd de schets die de schilder hem liet zien, was de beeltenis van een in gloedvolle kleuren geschilderde Indische danseres. Dat moest zij bepaald zijn.

Nieuwsgierig, met veel belangstelling, beschouwde Raffles de schets om iets van de geheimzinnige be-

toovering van dit zeldzame portret te ontdekken.

Doch tevergeefs!

Hij kon niet den minsten hypnotischen of suggestieven invloed in het schilderij zien.

Het eenige, wat hij kon waarnemen, was dat een meesterhand het had gemaakt.

„Dat is het portret,” zei hij langzaam, „wilt ge naar deze schets in hetzelfde formaat als het destijds door u gemaakte een nieuw schilderen?”

De schilder begon opeens hevig te sidderen. Hij zocht zich met zijn magere ontvleesde handen te steunen aan het bed, sloot even de oogen, opende ze weer, waarna ze vurig straalden en de schilder een luiden woesten kreet slaakte als van een roofdier.

„Ik — — — — —?”

Als een tijger sprong hij plotseling op Raffles en, voordat deze het kon verhinderen, had hij hem de schets weer ontrukkt.

Zijn oogen hadden een dreigende uitdrukking, alsof hij een aanval van koorts kreeg.

„Ik zou dat portret nog eens schilderen?”

Hij slingerde het op den grond, trapte erop en lachte luid.

„Gij weet niet, wat gij zegt, monsieur; als ik dat portret nog eens zou schilderen, nog eens penseel en verf voor dit portret ter hand zou nemen, zou ik mij vervloeken, en wel zoodanig, dat het eenige, wat ik in dit leven nog bezit, de kostelijke absinth, nooit meer over mijn lippen zou komen!”

Daarna keerde hij zich om en liep met groote haastige passen door het dakkamertje.

Raffles keek hem verbaasd aan, en allerlei gedachten kwamen hem daarbij in het hoofd.

Wat voor geheimen staken daar achter; wat voor raadselachtige betoovering ging er toch van dit portret uit?

De schilder scheen eindelijk kalmer te worden, en zich tot zijn bezoeker wendend, zei hij:

„Gaat u daar op het bed zitten, monsieur. Een canapé of stoel kan er in dit vervloekte leven niet meer op over schieten.”

Om den schilder gerust te stellen voldeed Raffles aan zijn wensch.

Nadat hij een nieuwe sigaret had opgestoken, sprak hij:

„Volgens de schetsen, die ik hier aan den wand zie hangen, houd ik u voor een meester! en gij zoudt, voor zoover ik de kunst kan beoordeelen, zeer goed kunnen rondkomen, Misschien kan ik u helpen.”

De schilder bleef vlak voor hem staan, spreidde zijn vingers uit, streek zich daarmee door de verwarde haren en keek Raffles aan met een blik vol minachting.

„Houd op, monsieur, gij schijnt niet te weten, met wien gij spreekt.

Dat ik een meester ben, hebben mij andere lieden dan gij ook gezegd, doch dat laat mij koud.

Deze wereld is een verzamelplaats van stommerikken en idioten, is in het geheel geen kunst waard en daarom trap ik op ze, daarom vernietig ik mijn werk zoodra ik het gemaakt heb. Want ik zou mij nog in mijn graf omkeeren, als er eenmaal een schilderij van mij in een museum zou hangen, en ik mij zou moeten voorstellen hoe de domme menigte mijn goddelijk meesterwerk zou aanstaren, een meesterwerk, dat het groote werk van God het meest nabij komt en dat die idioten in hun onverstand beoordeelen zonder te weten, wat zij voor zich hebben.

„Diable! Ik lach er om, monsieur! Weg met die menigte! Onder de guillotine! — Leve de vrijheid en de absinth!”

Raffles rookte onverschillig zijn sigaret en liet den uitval van woede van den halven dwaas kalm uitwerken zonder zich verder met hem bezig te houden.

Nadenkend, alsof hij in zijn club te Londen zat, blies hij de rookwolkjes voor zich uit, knipte met een sierlijke handbeweging de asch weg en zei:

„Ik geef u immers volkomen gelijk, doch wat heb ik daarmee te maken. Drink absinth zooveel ge wilt, veracht de kunstliefhebbers uit den grond van uw hart, maar — maak mij voor mijn geld een schilderij.”

De schilder begon opnieuw harop te lachen.

„Wat geef ik om uw geld, monsieur? Wat kan mij uw geld schelen, bourgeois! Ha, ha, ha, wat zit ge daar verlegen, dat is u zeker nog niet overkomen, dat iemand uw geld zoo veracht, maar ik spuw erop.

Het laat mij geheel koud en wanneer ge mij den vloer van dit vertrek met goudstukken oudt beleggen, ha, ha, dan zou ik ze weggeven! Ik hecht er niet in 't minst aan. Doch op uw schilderij — daar kunt ge op wachten tot we elkaar in de hel weerzien.

Neen, mijn vriend, ik denk er niet aan, in deze wereld wordt niet meer geschilderd.

Weg met u allen — — onder de guillotine — hier wordt gedronken!”

„Nu,” zei Raffles, „drink dan maar, doch misschien wilt ge mij dit kleine portret verkoopen.”

Met een sprong als van een kat, zooals Raffles van de zwakke krachten van den schilder niet had ver-

moed, had hij het portret weer in zijn handen en begon het vreeselijk te vervloeken.

Toen hij eindelijk naar lucht moest happen, omdat zijn voorraad scheldwoorden uitgeput raakte, begon hij plotseling, zooals bij lieden van zijn slag, die half ziek, half dronken zijn, gewoonte is, te schreien. Hij huilde als een hond, die een pak slaag krijgt.

Plotseling knielde hij neer midden in de dakkamer-tje, keek naar den hemel met het portret in de rechterhand en riep tot Raffles:

„Gij weet immers niet — — gij kunt immers niet — — gij hebt immers geen flauw vermoeden, waarom ik hier zoo voor u sta in de grootste ellende, in dit krot van een woning.

Omdat ik deze vrouw, wier portret ik hier in de hand heb, dit beest, deze bloedzuigster eens heb bemind, zoodanig bemind, dat ik mijn leven, mijn geluk, mijn toekomst, mijn geloof, kortom alles aan haar heb opgeofferd, alles — — alles — —”

Raffles overdacht, hoe hij de opgewondenheid van den man zou kunnen kalmeeren.

In dezen toestand was er met den man beslist niet te redeneeren.

Als eenig hulpmiddel, dat hij bij de hand had, haalde hij zijn sigarettenkoker te voorschijn, opende deze en zei met een beminnelijk glimlachje:

„Mag ik u een sigaret aanbieden, Monsieur?”

Schuw als een misdadiger stak de schilder zijn vieze vingers uit naar het kostbare met juweelen bezette étui, stak de echte, Egyptische sigaret aan en na een paar trekjes gerookt te hebben, zei hij:

„Een goed merk, een heel fijn soort; ik wil ze tot het eind oprooken.”

„Rook maar,” sprak Raffles, „met een sigaret in den mond is het veel aangenamer praten.”

Er trad een kleine pauze in, gedurende welke de schilder in gedachten verzonken den wegtrekkenden rook der sigaret nakeek.

Na eenige minuten begon Raffles opnieuw:

„De dame, door wie gij in het ongeluk zijt gestort, moet een opvallende schoonheid zijn geweest.”

De schilder knikte en Raffles kon duidelijk merken, dat de gedachten van den kunstenaar zich ten gevolge van zijn woorden met zijn voormalige geliefde bezighielden.

Dat was het, wat hij wenschte.

De stem van den schilder klonk hol als uit een afgrond, toen hij antwoordde:

„Jeannette was schoon!”

Opeens schrok hij vermoedelijk door den naam, dien hij genoemd had, doch toen hij het onverschillige onbewogen gelaat van Raffles zag, werd hij weer vertrouwelijk en vervolgde:

„Ge zult misschien niet begrijpen, hoe ik zoo'n verloopend sujet geworden ben, voor wien gij mij wel moet aanzien. Gij zult er u misschien niet kunnen indenken, dat ik eenmaal, jaren geleden, in dit Parijs — — onder de guillotine! weg met allen — — in dit duivels-hol, een in de salons gevierd en beroemd kunstenaar was.

Doch ik heb maling aan schoonheid — — ik lach erom — —”

Raffles viel hem in de rede.

„Lacht u erom, ik ook. Slechts nog een laatste vraag zou ik tot u willen richten, meester:

De dame, het model voor uwe bajadere, heeft immers in de Rue Madeleine gewoond, nietwaar?”

De schilder keek verbaasd op.

Deze plotselinge vraag overviel hem, doch daarna zei hij:

„Neen, mijnheer, in de Rue Lafayette!”

„Ik dank u zeer,” zei Raffles.

Met een handige truc, zooals de politie vaak gebruikt, was hij eindelijk het adres te weten gekomen.

De schilder knarste op de tanden:

„Vervloekt zij het leven en de bourgeoisie! Leve de vrijheid! Ha! destijds reed ik in equipages met gum-banden, lakeien trokken de deuren voor mij open. Ik ging gekleed volgens de laatste mode, met briljanten aan mijn vingers.

De schoonste vrouwen bezochten mij in mijn atelier, buiten in het park Luxembourg in een verrukkelijk buitenverblijf.

En op zekeren dag kwam zij, Jeannette Vincent, juist toen ik met de gouden medaille was bekroond en mijn eerezucht mij toeriep, dat ik eens als officier van het Legioen van Eer zou sterven met den purperen mantel van Frankrijks zonen over de schouders.

Weg met hen allen! Leve de vrijheid!

Toen destijds het canaille, die duivelin in vrouwen-gedaante, Jeannette Vincent, bij mij kwam, wierp ze zich als een vampyr op alles, wat ik tot nu toe als kunstenaar had geschapen en verkregen.

Ik werd verliefd op haar — zij was verblindend schoon — en ik, die tot nu toe den hoogsten sport op de ladder der kunst had bereikt door koel te blijven tegenover de vrouwen, ik werd een slachtoffer van mijn hartstocht.

Van de eene badplaats naar de andere, van stad tot stad heeft zij mij meegetrokken; ik werkte niet meer, ik verwaarloosde alles.

Ik legde mijn vermogen aan haar voeten, zij scheen mij lief te hebben — en ik was gelukkig, zooals alleen een dwaas dat kan zijn!

Monsieur, menschen, die liefhebben zooals ik, moesten door hun dokter in verzekerde bewaring worden gebracht.

Daar zou men na eenige uitbarstingen van woede weer een goed mensch worden.

Ik bekommerde er mij niet om, vanwaar zij kwam, wie zij was.

Hoe zij al haar geld had verkregen — — ik kon haar zelf geen vermogen aanbieden — — ik vroeg er niet naar, ik leefde twee jaar lang in een voortdurende roes.

Maar ik wil kort zijn.

Op zekeren dag ontwaakte ik uit mijn droom op een verschrikkelijke manier. Het was in Londen, waar ik plotseling ziek werd.

Eenige dagen bemoeide zij zich met mij, daarop was zij plotseling verdwenen, naar mijn vrienden mij later vertelden: er vandoor gegaan met een Engelschen Lord.

Wat er verder met haar is gebeurd, weet ik niet, maar wat ik ben geworden, dat ziet gij.

Uitgezogen door een vrouw, bedrogen in het heiligste en als een uitgeknepen citroen op straat gegooid.

Kijk eens, deze hand, die eenmaal door koninginnen werd gedrukt..., mijn hersens, die het schoonste en heerlijkste wilden scheppen — — nadat dit met mij gebeurd was, kon ik nog slechts werken voortbrengen, die waardeloos zijn en zeer geschikt voor den gewonen, burgerlijken smaak der groote menigte.

Bah! Ik walg, als ik aan kleuren denk, maar als ik herinnerd word aan deze vrouw, dan grijpt mij een woede aan, monsieur, een dierlijke woede — — ik zou haar geeselen, als zij nog eenmaal mijn levensweg kruiste. — —

Neem u in acht voor die slang, monsieur, want ik veronderstel, dat gij, omdat gij haar portret wenscht, op de een of andere wijze met haar in aanraking zijt gekomen.”

Hij stond op en ging naar het venster

Het valse daglicht bescheen de hoekige gelaatstreken van den man; daarop schreeuwde hij weer op luiden toon en begon opnieuw te weenen.

Deze laatste plotselinge uitbarsting van den man en zijn wanhoop ontroerden Raffles.

Hij stond op, ging naar den weenenden schilder toe, legde de hand op zijn schouder en sprak:

„Het doet mij leed, monsieur, dat ik de oorzaak van uw verdrietige stemming ben; maar ik zou u toch nogmaals willen verzoeken, — want het is van groot belang voor mij — schilder mij dit portret.”

Een hard, vastberaden „neen!” weerklonk.

Raffles wist voor het eerst in zijn leven niet, hoe hij het bij een mensch moest aanleggen om zijn doel te bereiken.

Met geld was hier niets te beginnen, met overredingskracht nog minder, er bleef hem dus niets anders over, dan brutaal geweld of — — zijn sport, diefstal, om zich in het bezit te stellen van de schets, want goedschiks zou de schilder hem die waarschijnlijk niet geven.

Toch wilde Raffles het beproeven, maar nauwelijks had hij zijn wensch te kennen gegeven om de schets te bezitten, of de schilder liep naar een kleine kachel toe, waarin allerlei papieren en andere dingen brandden, opende deze en gooide met een groven vloek de kleine schets in het vuur.

Een woeste, zegevierende lach speelde om zijn lippen, toen het droge papier een prooi der vlammen werd.

Daarop keerde hij zich om en sprak op scherpen toon:

„Dat is in orde. En nu, monsieur, als gij een beetje absinth met mij wilt drinken, die mijn geliefde meteen zal brengen” — — hij lachte luid en hoonend, „ja, ja, monsieur, nu kunt gij eens zien, wat voor een goeden smaak ik heb.”

Raffles nam zonder te antwoorden zijn hoed op, maakte een lichte buiging en ging de deur uit.

Op de trap ontmoette hij de „geliefde” van den schilder, die zich verbaasde, dat de voorname heer reeds wilde heengaan en hem nariet:

„Als gij hem iets hebt afgekocht, krijgt gij het niet, als gij mij het geld niet bezorgt.”

„Stel u gerust!” antwoordde Raffles, „de dingen daarboven zijn onverkoopbaar!”

Toen hij de derde trap van beneden af had bereikt, hoorde hij den schilder roepen:

„Lou, breng je absinth?”

„Ja, geliefde!”

En het laatste, wat Raffles hoorde, was:

„Weg met u allen — leve de guillotine en de absinth!”

Raffles echter zuchtte van verlichting toen hij deze verschrikkelijke hel had verlaten en weer op den boulevard stond en de frissche, koude winterlucht inademde.

DERDE HOOFDSTUK.

Een interessante kennismaking.

Den volgenden dag hield Raffles zich er als een welgeoefend detective mee bezig, in de Rue Lafayette huis aan huis bij de portiers te informeerden naar een zekere madame Vincent.

Eindelijk, op No. 16, slaagde hij.

Een oude, grijze conciërge, die zijn betrekking reeds meer dan dertig jaar waarnam, gaf hem de gewenschte inlichtingen.

Hij, zoowel als zijn vrouw, kenden de gezochte nauwkeurig.

Het was weliswaar al heel lang geleden, naar zij Raffles vertelden, dat Madame Vincent in hun huis had gewoond, 20 of 30 jaar misschien al wel, zoo vertelden de praatzieke oude menschen.

Maar een jaar geleden hadden zij op een wandeling in het Bois de Boulogne madame Vincent ontmoet.

Zij was hun in een sierlijk rijtuig voorbijgereden, had hen herkend en laten stilhouden.

Toen had zij tamelijk vriendelijk naar het welzijn der oude menschen geïnformeerd en de oude vrouw

zelfs uitgenoodigd om in haar hotel te komen, waar zij gedurende haar verblijf te Parijs woonde.

Daar had de vrouw van den portier haar bezocht.

Madame Vincent, die heel rijk moest zijn, had haar een biljet van honderd francs gegeven en haar verteld, dat het haar zeer goed ging, dat zij tijdelijk in Parijs was en weldra naar Nizza zou terugkeeren, waar zij een eigen villa bezat.

Zonder de lieden in de rede te vallen, had Raffles geluisterd en hij haalde nu zijn beurs voor den dag om de verbaasde oude vrouw, die hem het meeste had verteld, eveneens een biljet van honderd francs te overhandigen.

Toen hij weg was, sprak de vrouw tot haar man:

„Zeg, dat is zeker een aanbieder van haar geweest, die gaarne wilde weten, waar zij zich nu bevindt.”

Reeds per avondtrein vertrok Raffles naar Nizza.

In het Hotel de Parc, een der grootste en modernste hotels van Nizza, nam hij zijn intrek.

Hij was tegen den morgen aangekomen.

Nadat hij een paar uur had uitgerust, begon hij met onvermoeiden ijver onmiddellijk weer met zijn nasporingen.

Het eerst in zijn hotel.

Daar kende echter niemand den naam van madame Vincent.

Hij begaf zich weer naar de politie — zonder aan eenig gevaar voor zijn eigen persoon te denken — want als madame Vincent in Nizza een villa bezat, dan moest dat bij de overheid bekend zijn.

Maar geen der beambten kende een dame van dien naam.

Zeer ontevreden over het resultaat van zijn bemoeiingen en zich verbazend, dat niemand de vrouw, die hij zocht kende, keerde Raffles naar zijn hotel terug.

Dit was zeker, een villabezitster in Nizza, die Vincent heette, bestond er niet en was er ook waarschijnlijk nooit geweest.

Of madame Vincent misschien naar een andere plaats was verhuisd?

Misschien naar Monte Carlo?

Hij herinnerde zich de woorden van den Parijschen schilder.

Deze had onder anderen verteld, dat zijn vroegere geliefde nu eens dezen, dan weer een anderen naam droeg en zoo dikwijls van naam veranderde als andere dames van handschoenen.

Zonder twijfel was dat de reden, waarom hij in Nizza geen madame Vincent kon vinden.

Maar hoe zou hij nu doen?

Daar herinnerde hij zich, dat hij, al was het ook slechts een paar seconden lang, haar portret bij den schilder had gezien. Het was zeer vluchtig geweest en misschien geleek het niet eens volkomen, hoewel dit laatste waarschijnlijk wel het geval zou zijn, daar de schilder zoo bijzonder knap was.

De eenige mogelijkheid, die overbleef, was, dat het hem misschien zou gelukken onder de duizenden gasten, die elken middag te Nizza in het park wandelden, haar te herkennen.

Hij wist, dat vrouwen uit die kringen zich zeer lang jong weten te houden met allerlei kunstmiddeltjes en dat het daarom niet tot de onmogelijkheden behoorde, haar nog te herkennen.

Hij begon daarom de stad in alle richtingen te doorkruisen, evenals hij dat in Parijs had gedaan, hij maakte uitstapjes in de omstreken en weldra was er geen plekje meer dat hij niet bezocht had.

Hij was de getrouwste bezoeker der concerten, café's, theaters en restaurants.

Urenlang dwaalde hij door de straten en parken — op alle plaatsen, waar de voorname wereld zich vertoonde, was hij te vinden.

Hij maakte zelfs kennis met sommige menschen en liet zich in de toonaangevende kringen introduceeren — maar alles was te vergeefs.

Geen enkel gelaat ontdekte hij, dat ook slechts de geringste gelijkenis vertoonde met de eigenaardige schoonheid der bajadere.

Reeds twee weken vertoefde hij nu in Nizza.

Hij begon moedeloos en verdrietig te worden — de voortdurende onderzoekingsstochten matten hem lichamelijk en geestelijk af.

Twee brieven van den jongen Lord Castell, waarin deze in hartroerende woorden om bericht verzocht, werden hem nagezonden, en hij wist niet, wat hij zou antwoorden.

Eindelijk besloot hij te vertrekken.

Het was voor het eerst in zijn leven, dat hij een zaak als hopeloos wilde opgeven.

Niemand, die het niet reeds zelf heeft beproefd, kan zich voorstellen, hoe moeilijk het is, naar een vluchtige schets van den een of anderen mensch, dien persoon onder duizenden terug te vinden, vooral wanneer die persoon in dien tusschentijd 30 jaar ouder is geworden.

Hij had niet meer de minste hoop, dat hij eenig succes zou hebben.

Op den dag van zijn vertrek liep hij oor de laatste maal in het vroege morgenuur door de goedverzorgde lanen van het groote kurpark, waar het op dien tijd nog tamelijk stil was.

Een uur later was het daar vol van de elegantste dames en heeren te paard of in rijtuigen, die flirten en koketteerend op en neer reden.

In gedachten verdiept wandelde Raffles door het park.

Bij een bocht keek hij plotseling op. Een schaduw was op zijn pad gevallen.

Het was, alsof een bliksemstraal hem trof — voor hem stond — gekleed in een geurig wit gewaad van kostbare kantstof — een slanke meisjesgestalte.

Het heldere licht der morgenzon viel op het door donkere lokken omgeven gezichtje — dat was het gelaat, dat Raffles reeds wekenlang als een krankzinnige zocht — het gelaat van de geheimzinnige bajadere van het schilderij!

Als betooverd bleef Raffles staan en staarde haar aan.

Ja, zij was het. — — —

Dat waren de groote, zwarte, geheimzinnige oogen, die hij van de schets kende, dat was hetzelfde verrukkelijke, betooverende glimlachje om den kleinen, prachtige mond.

Dat was dezelfde gestalte.

Alleen moest zij, die hij zocht, 30 jaar ouder zijn dan het slanke schepseltje, dat voor hem stond en nu tot hem sprak, beleedigd omdat hij haar zoo scherp fixeerde:

„Gij zijt onbeschaamd!”

Raffles nam zeer beleefd zijn hoed af, maakte een buiging en antwoordde:

„Pardon, een toeval! Ik meende een bekende te zien”.

Daarop ging hij heen.

Zij lette er niet op, dat Raffles haar langzaam als een schaduw volgde.

Het kwam er nu op aan, het gelaat, het prachtige gelaat, dat hij zoo lang reeds had gezocht, niet weer te verliezen.

Terwijl hij haar volgde, trachtte hij te vergeefs zich zelf wijs te maken, dat hij belachelijk handelde, omdat de door hem gezochte persoon niet te vergelijken was met het slanke meisje.

De vrouw, die hij wilde vinden, moest ongetwijfeld 30 jaar ouder zijn.

Bij een andere bocht van den weg bleef zij staan,

keek om en toen zij bemerkte, dat hij van plan was, haar te volgen, trad zij op hem toe en sprak op de gracieuse manier eener Française:

„Ik merk, dat gij mij volgt, mijnheer. Daar ik dit zeer onaangenaam vind, verzoek ik u, u aan mij voor te stellen en wanneer gij eenig belang stelt in mijn persoon, de wandeling met mij voort te zetten, opdat ik u zoo mogelijk de noodige opheldering kan geven. Ik houd er niet van, op die manier door een heer lastig te worden gevallen.”

Raffles boog met een beminnelijk lachje en antwoordde:

„Ik vraag u beleefd excuus, mademoiselle, omdat ik u hinderde. Maar ik ben verbaasd, het origineel van een schilderij, die ik in Londen zag en die een onuitwisbaren indruk op mij maakte, hier plotseling voor mij te zien.”

Een verbaasde blik uit haar oogen trof hem.

„Een schilderij, dat op mij geleek, monsieur? Gij moet u vergissen, ik kan u verzekeren, dat er noch in Londen, noch ergens ter wereld een schilderij van mij bestaat. Maar —”

Er scheen haar plotseling iets in te vallen en zij zweeg even —

„Misschien hebt gij een schilderij van mijn moeder gezien. Men beweert algemeen, dat ik veel, zeer veel op haar gelijk.”

Nu stelde Raffles zich aan haar voor als baron De Greville en voegde eraan toe:

„Gij zult wel gelijk hebben, mademoiselle, het schilderij, dat ik zag, is reeds voor ongeveer 25 jaar gemaakt, het moet mevrouw uw moeder voorstellen, want de gelijkenis is frappant.

Zou het onbescheiden zijn, u naar den naam uwer moeder te vragen?”

Zij lachte welluidend:

„O neen, elk kind kent ons hier in Nizza, mijn moeder is de gravin De Bissonier.”

Raffles maakte opnieuw een beleefde buiging en sprak:

„Maar mademoiselle, ik ben al twee weken in Nizza en heb nog niet het genoegen gehad, kennis met u te mogen maken.”

Weer liet zij, terwijl zij lachte, twee rijen der verrukkelijkste paarden zien tusschen de frischroode lippen.

„Wij waren tot gisteren op reis, baron, dat is de reden, maar ik moet nu gaan, mama zal mij wachten.”

„Zou ik zoo vrij mogen zijn, mevrouw uw moeder mijn opwachting te komen maken?”

Snel en vastberaden had Raffles die vraag gedaan.

„Zeker, baron —” haar oogen schitterden guitig koket tegen hem, — „mama zal het heel prettig vinden, kennis met u te maken. Wees zoo goed, ons met een bezoek te vereeren.”

Een zacht, gracieus hoofdknikje en zij verwijderde zich.

Met veerkrachtigen tred en voor het eerst sinds weken met een opgewekt gevoel haastte Raffles zich naar zijn hotel en gelastte, zijn kamer verder voor hem gereserveerd te houden, want nu had hij eindelijk een doel om in Nizza te blijven.

Hij was nu een grooten stap verder, nu kon hij voor het eerst den jongen Lord schrijven, want nu was zijn werk niet zoo hopeloos als het tot dusverre was geweest.

Terwijl hij den eersten bemoedigenden brief aan den jongen Lord schreef, legde hij plotseling zijn pen neer en dacht na.

Als hij zich nu eens vergiste — als de schets, die de schilder hem had laten zien eens een vreemde voorstelde, voor wie de jonge Lord zich in het geheel niet interesseerde?

Misschien was hij op een valsch spoor — plotseling had hij een ingeving.

Er hielp niets aan, de jonge Lord moest naar Nizza komen. Hij kende het origineel van het schilderij, hij alleen kon weten, of de pas gevonden zoogenaamde gravin De Bissonier werkelijk de persoon was, die Raffles hoopte te vinden.

Hij verscheurde den brief, spoedde zich naar het telegraafkantoor en verzond aan Lord Castell een telegram, waarvan de inhoud was, dat hij onmiddellijk per volgenden trein, zonder aarzelen, naar Nizza moest vertrekken, terwijl hij moest telegrafeeren, wanneer hij — baron Greville — hem aan het station kon afhalen.

Hij berekende, dat de jonge edelman 1½ dag voor de reis noodig zou hebben.

Twee dagen later kwam deze werkelijk te Nizza aan en werd door Raffles aan het station afgehaald.

Toen zij na het diner op het terras van het hotel zaten, keken zij vol belangstelling naar het leven en de beweging in de aan hun voeten liggende Corsostraat.

In een onafgebroken rij reden de elegante equipages en automobielen voorbij, een zuidelijk levendige menigte bewoog zich daartusschen, de voorbijrijdenden wisselden groeten en schertsende woorden — — het was

een interessant, schitterend en kleurig tafereel, waarbij de helderblauwe hemel wondergoed paste.

Al die voornaam gekleede menschen schenen vervuld te zijn van levenslust en vreugde en zich alleen daar te vertoonen om te zien en gezien te worden.

Raffles had met opzet den jongen Lord laten plaatsnemen bij de borstwering van het terras, want hij wist, dat om dien tijd de gravin gewend was uit te rijden en hij wilde zien, welken indruk haar verschijning op Lord Castell zou maken.

Plotseling zag hij de elegante met grijs satijn gevoerde landauer langzaam naderen.

Zonder Lord Castell op de beide dames — moeder en dochter —, die in het rijtuig zaten, opmerkzaam te maken, sloeg hij hem gade.

En opeens — het was, alsof de jonge edelman een electrischen schok kreeg — hij stond op en boog zich over de marmeren balustrade om beter te kunnen zien, daarop ademde hij diep en zou misschien in het volgende oogenblik de aandacht der beide voorbijrijdende dames hebben getrokken, als Raffles hem niet had toegefluisterd:

„Doe geen gekke dingen, Lord, wat scheelt u?”

„Mijn hemel, baron, daar in dat rijtuig —”

Hij wees met de hand naar de gravin en de naast haar zittende jonge dame.

„Daar zit het levende origineel van het schilderij, dat mijn vader tot waanzin heeft gebracht.”

Het rijtuig was nader gekomen en daar de jonge gravin opkeek naar het terras, boog Raffles, groette en kreeg een vriendelijken wedergroet.

Daarop zag hij, dat de oudere dame zich naar de jongste toeboog en hij wist, dat nu gevraagd werd, wie hij was.

„Kent gij die dames?” vroeg Lord Castell.

„Ja, vriend,” antwoordde Raffles, „ik ken ze.”

„Zij is beeldschoon,” sprak de jonge Lord, het rijtuig nakijkend.

„Zeker,” antwoordde baron Gréville op eenigszins spottenden toon.

„Wel,” vervolgde Lord Castell, „gij zult moeten bekennen, dat men zelden zooveel schoonheid en bevalligheid samen ziet. Gij schijnt niet met vrouwen te dwepen.”

„Gij schijnt mij voor een vrouwenhater te houden, beste Lord, maar daarin vergist gij u. Ik ben in het geheel geen vrouwenhater, hoewel ik durf beweren, ze goed te kennen, misschien te goed.

Maar wat mij meer interesseert, is, dat ik nu werke-

lijk het bewijs heb gekregen, dat ik na vier weken eindelijk degene heb ontdekt, waarvan het lot van uw vader afhangt, naar gij mij verteldet."

„Mijn vader —" sprak de Lord met een diepen zucht, „mijn God, ik had hem bijna vergeten."

„O, zo," lachte Raffles, „heeft de schoonheid der jonge dame u zoodanig van streek gebracht?"

Lord Castell bloosde.

„Neen, neen, maar zeg mij eens, beste baron, wat zal er verder gebeuren?"

„Heel eenvoudig," antwoordde deze, „wij zullen voor alles onmiddellijk een bezoek afleggen in het huis der gravin."

„Een gravin?" vroeg de Lord verbaasd, waarop Raffles weer met een spottend, ironisch lachje antwoordde:

„Mijn beste Lord, in deze elegante wereld hier in de Riviera is een gravin nog lang niet zooveel waard als in Ierland een eenvoudige boer.

Hier zult gij alleen maar gravinnen en baronessen leeren kennen, doch zelden eene, die niet is grootgebracht in een der voorsteden van Londen of in Paris, Montmartre of in Berlijn N. of in elk geval in behoeftige omstandigheden.

Alles klatergoud!

Al wat gij hier ziet zijn allen spelers en cocottes, opgevoed en onderhouden door menschen, die geen waarde hechten aan hun geld." —

Gravin de Bissonier bewoonde een villa, bestaande uit twee verdiepingen, op een kleine hoogte in de nabijheid der zee.

Toen Raffles tegen den avond met den jongen Lord de villa naderde, zag hij aan de helder verlichte vensters, dat daar een feestavond scheen te zijn.

Een livreibediende nam hun in de voorhal de overjassen af en liet zich toen de visitekaartjes der heeren geven, waarop hij met een eerbiedige buiging verdween.

Weinige oogenblikken later reeds kwam hij terug, boog opnieuw en sprak:

„Gravin de Bissonier laat de heeren verzoeken binnen te komen."

Op den drempel van het salon kwam de gastvrouw hun persoonlijk tegemoet, een zalmkleurig prachtige zijden japon omsloot de koninklijke gestalte, wier lenigheid niet door de jaren was verminderd.

„Hoe mooi is zij nog steeds!" dacht de jonge Lord, toen hij in het fijn besneden gelaat der bijna 50-jarige

vrouw keek, dat omgeven was door een overvloed van donker haar.

Zij wendde zich tot Raffles en sprak:

„Mijn dochter heeft mij van u verteld, baron en ik ben blij, u in de gelegenheid te kunnen stellen om te zien of ik werkelijk gelijk op het schilderij, dat gij hebt gezien."

Raffles antwoordde buigend:

„Volkomen, madame. Het is bijna niet anders denkbaar of gij moet zelf het origineel zijn van dat schilderij."

„Dat is wel mogelijk, want er bestaan veel portretten van mij, waarom zoudt gij daar niet toevallig een van gezien hebben. Gij moet mij daar nog meer van vertellen."

Zij wendde zich nu tot Lord Castell, die achter Raffles stond en sprak:

„Gij komt mij bekend voor, mijnheer, waar kan ik uw gelaat reeds gezien hebben. Zijt gij een Engelschman?"

„Ja, madame," antwoordde deze, „ik ben een Engelschman en, zooals gij op mijn visitekaartje zult hebben gelezen, een zoon van den in Londen zeer bekenden Lord Castell!"

Hoewel zij zich wondergoed wist te beheerschen, zooals Raffles moest bekennen, zag hij toch, dat de naam van Lord Castell en de gelijkenis, welke de zoon met zijn vader had, haar zenuwachtig maakte.

„Zijt gij wel eens in Londen geweest?" vroeg baron Greville plotseling.

Hij bracht haar daardoor in verlegenheid.

„Ja en neen," antwoordde zij, „dat wil zeggen, ja, maar het is al heel lang geleden, een Lord Castell kan ik mij echter niet herinneren."

„Je liegt," dacht Raffles bij zichzelf, „als je nu de waarheid had gesproken."

Daarop kwamen nieuwe gasten binnen en stoorden het gesprek, terwijl tegelijkertijd de jonge gravin uit een kleinere zaal binnentrad en zich door baron Greville aan zijn vriend liet voorstellen, dien zij, zooals Raffles opmerkte, onmiddellijk in beslag nam.

Raffles nam het gesprek, dat zich tusschen het tweetal afspoon, op een afstand waar en over zijn gladgeschoren gezicht vloog voor een oogenblik een spottend lachje, terwijl hij dacht:

„Het jonge meisje schijnt de voetsporen van haar moeder te drukken en doet bij den zoon, wat de moeder eertijds bij den vader deed."

Meer en meer vulden zich de zalen.

Het was over tien, toen door de bedienden een zaal in de uitgebouwde etage werd geopend, die met verkwistende pracht en rijkdom was ingericht.

Daarheen begaven zich nu de aanwezige heeren — een vreemdeling had er zich wellicht over verbaasd, dat behalve de beide dames zelf alleen heeren aanwezig waren.

Raffles hoorde deftige namen noemen en hij was er werkelijk verbaasd over, dat bij deze avonturierster, want hiervoor hield hij de gravin, — zulk een werkelijk gedistingeerd gezelschap verkeerde.

Eerst tegen 11 uur, nadat de heeren ververschingen hadden genomen van de zilveren bladen der bedienden en men een glas champagne had gedronken, trad de gravin binnen in gezelschap van een bejaarde, zeer gezette dame en verscheiden opvallend mooie meisjes.

De gravin stelde de dame voor als haar vriendin, vorstin de Barschall met dochters.

Zij scheen zeer goed bekend met haar te zijn, want zij liefkoosden en kusten elkaar in tegenwoordigheid van het geheele gezelschap en nu ging gravin de Bisonier naar een tafel, wier eigenaardig langgerekte vorm Raffles reeds was opgevallen en trok een zwaar zijden, met goud bestikt kleed eraf, terwijl een bediende een klein, glimmend gepolijst mahoniekistje in het midden plaatste.

„Dat had ik al verwacht!” mompelde Raffles.

Deze tafel was een welbekende, met groen laken bekleede speeltafel, zooals zij op de speelbank van Monte Carlo gebruikt worden.

Weldra had het gezelschap zich om de speeltafel gegroepeerd, waarvan de Russische vorstin het voorzitterschap had aanvaard.

Het duurde niet lang, of het spel had allen in beslag genomen.

Baron Greville nam met kleine bedragen deel aan het spel.

Maar hij keek tevergeefs rond naar Lord Castell en nadat hij hem langen tijd had gezocht, vond hij hem eindelijk in het kleine, snoezige boudoir der jonge gravin in een vertrouwelijk gesprek met deze.

Verschrikt sprong hij op, toen de schaduw van Raffles in het vertrek viel en met leedwezen vernam de gravin, dat de Lord afscheid van haar moest nemen

om met zijn vriend het gezelschap te verlaten.

Ondanks al haar vleien, nog wat te blijven, verzekerde Lord Castell, dat hij moest gaan en de gravin sprak tot baron Greville:

„Gij schijnt een sterken invloed uit te oefenen op Lord Castell, precies alsof gij zijn voogd waart.”

„Pardon,” antwoordde deze, „niet meer dan een vriend. Maar gij hebt gelijk, gravin, vrienden, die het eerlijk en goed meenen, hebben dikwijls de verplichting, als voogd op te treden.”

Bij die woorden stak hij haar galant de hand toe en merkte op, dat het haar speet, den jongen Lord zoo vroeg te zien vertrekken.

Met gefronste wenkbrauwen keek zij hem aan, daar zij hem waarschijnlijk de schuld daarvan gaf.

Toen hij op straat stond en zich weer naar het hotel begaf, sprak Raffles op ernstigen toon:

„Lord Castell, ik geloof, dat gij op het punt staaf om dezelfde domheid te begaan als uw vader indertijd en ik ben zoo vrij, u te waarschuwen.”

Tevergeefs trachtte de Lord met een glimlachje Raffles op een dwaalspoor te brengen.

Kort voordat zij afscheid van elkaar namen, sprak hij nogmaals:

„Het beviel u dus in het huis der gravin —?”

Lord Castell keek Raffles verbaasd aan.

„Gij spreekt precies alsof u het gezelschap niet behaagde. Mij schenen het allemaal fijne, beminnelijke menschen te zijn. Wel een beetje internationaal —”

„Even internationaal als — gemengd. — Maar wij zijn thuis — ik ga nog een sigaret rooken, — wilt gij mij gezelschap houden?”

„Dank u, ik ben te vermoeid. Goeden nacht, baron.”

„G o o d n i g h t !”

Raffles liet zich in een der zachte stoelen vallen, die hier in de vestibule stonden en stak een sigaret aan.

Peinzend keek hij naar den vloer.

„Zooals ik reeds dacht,” zei hij tot zichzelf, „hij is verliefd op de kleine — hm — moeilijk te genezen — maar wat mogelijk is, zal ik doen. De jongen heeft een te goed karakter, dan dat ik hem op de lijnstokken van madame kan laten vliegen.”

Hij stond vastberaden op:

„Oogen open houden. Edward!”

VIERDE HOOFDSTUK.

In het geheim verloofd.

Den volgenden dag kreeg Raffles den jongen Lord niet veel te zien. Hij liet zich bijna niet in het hotel zien en ook in de korte oogenblikken van zijn aanwezigheid daar vermeed hij bijna angstig elk gesprek, dat baron Greville wilde beginnen.

Daarentegen had deze meerdere malen gelegenheid, zijn jongen vriend bij het dagelijksche corso in het rijtuig der gravin te zien.

Ook op de promenade had hij hem eenige keeren aan de zijde dier dame ontmoet.

De stralende gezichten der twee verrieden den ervaren menschenkenner hoe de zaken stonden.

De gesprekken der babbelende gasten liepen ook voortdurend over het tweetal, want de jonge lieden verborgen hun gevoelens niet voor de wereld; integendeel, het scheen Raffles, alsof de gravin met haar liaison te koop liep.

Hij begreep wel, dat er voorloopig geen kans was, den Lord te genezen van diens hartstocht. Hier moest afgewacht worden, totdat het verstand weer zou zegevieren.

Het toeval wilde, dat zij elkaar op een avond in de schrijfzaal van het hotel ontmoetten.

Lord Castell deed zijn best om zijn verlegenheid te verbergen voor de scherpe oogen van zijn vriend; deze hielp hem en begon een gewoon gesprek door het uiten van eenige beleefdheidsphrases.

„Ik had gedacht, u in de woning van gravin De Bissónier te treffen,” zei hij in den loop van het gesprek tot Raffles. „Gij hebt u daar echter in den laatsten tijd niet laten zien.”

„Ik heb echter het genoeg gehad, u des te vaker in het gezelschap der jonge dame te zien,” antwoordde Raffles op onbevangen toon. „Gij schijnt goede vorderingen bij haar te maken. Ik feliciteer u met die verovering!”

Vriendelijk glimlachend stak hij hem de hand toe.

Verlegen legde Lord Castell zijn rechterhand in die van Raffles.

Een zegevierende blik verscheen in de oogen van Raffles. De zichtbare aarzeling bewees hem, dat de ander zich tegenover hem schuld bewust gevoelde, — in elk geval niet op zijn gemak.

Een oogenblik heerschte stilzwijgen tusschen de beide jonge mannen. Elk van hen was vervuld van zijn eigen gedachten.

Plotseling vroeg Lord Castell:

„Baron, kent gij een zekeren baron Trenkhooven?”

Raffles dacht na, daarop antwoordde hij, den rook van zijn sigaret wegblazend:

„Kan het mij niet herinneren, Lord Castell. Wie kan ook al die baronnen, graven en gentilhommes kennen, die hier de Riviera gedurende het seizoen onveilig maken! In een opzicht ken ik ze echter bijna allen en dat is in hun eigenschap als gelukzoekers.

Deze heeren komen alleen hierheen om hun min of meer bezoedelde namen met goud schoon te wasschen, wat, zooals bekend, het beste reinigingsmiddel ter wereld is, Lord Castell.

Overigens — hm — waarom die baron Trenkhooven u interesseert?”

De jonge Lord beet zenuwachtig op zijn onderlip.

Hij aarzelde, of hij openhartig tot Raffles zou spreken. Maar toen hij de oprechte deelneming in diens oogen zag, sprak hij vastberaden:

„Ik wil het u bekennen. Die heer interesseert mij, omdat hij sinds eenige dagen de jonge gravin de Bissónier ijverig het hof maakt!”

Raffles haalde onverschillig de schouders op.

„Waarom zou hij dat niet doen! Gelijk recht voor allen, Sir!”

Lord Castell werd een oogenblik bloedrood, daarop sprak hij aarzelend:

„Gelijk recht voor allen kan hier niet bestaan, want — ik heb — ik beschouw namelijk de gravin sinds twee dagen als mijn verloofde en daarom —”

Hij zweeg en hief het hoofd op.

Raffles had een zacht fluitend geluid doen hooren, Lord Castell keek hem scherp aan.

„Maaktet gij een opmerking?”

Het gladgeschoren gelaat van baron Greville had weer zijn gewone uitdrukking aangenomen, toen hij volkomen rustig antwoordde:

„Welneen, Lord Castell! Maar — hebt gij geheel vergeten, voor welk doel gij naar Nizza zijt gekomen? Ik heb u tot dusverre niet gestoord om mij ervan te

overtuigen, in hoeverre de hartstocht voor de gravin u van uw weg af zou brengen."

„Laten wij dat onderwerp laten rusten," sprak de Lord, „integendeel, ik ben het toeval dankbaar, dat mij op zoo eigenaardige wijze in kennis heeft gebracht met de jonge dame. Ik ben overgelukkig!"

„Als een dwaas," sprak Raffles tot zichzelf.

De handdruk, dien de beide mannen nu wisselden, was zeer koel en na een paar nietszeggende woorden namen zij afscheid van elkaar.

Lord Castell voelde zich beleedigd door de manier, waarop Raffles zijn mededeeling had ontvangen. Hij merkte duidelijk, dat de baron iets tegen zijn uitverkorene moest hebben, anders zou zijn gelukwensch hartelijker hebben geklonken.

Kende de baron de dames misschien van vroeger? Maar hij had hem immers verzekerd, dat hij ze pas onlangs had leeren kennen.

Hij kwam tot geen resultaat en zoo begaf hij zich naar het café om hier bij zigeunermuziek, absinth en sigaretten het onbehagelijke gevoel, dat het gedrag van zijn vriend bij hem had opgewekt, te vergeten.

Maar het gelukte hem niet, — integendeel, dit gevoel van onbehagen werd sterker en wat hem in den roes der laatste dagen was ontgaan, de herinnering aan Londen, aan alles, wat hem hierheen had gedreven, trad plotseling weer voor zijn ziel.

Een kwellende ongerustheid kwam als een gewaardwording van berouw over hem.

Had hij goed gehandeld?

Alice! — De gedachte aan dezen naam tooverde hem haar bekoorlijk beeld voor oogen, alle bezwaren verdwenen opeens, al het andere verzonk in het niet.

De laatste dagen trokken aan zijn geest voorbij, het uur, waarin zij de zijne werd. —

Eergisteren was het geweest, na het souper, toen zij, verhit door den dans, in den tuin waren gegaan om zich door de nachtlucht het verhitte voorhoofd te laten afkoelen.

Zij hadden plaats genomen op een bank achter seringboschjes.

Een heerlijke nacht, — boven hun hoofden de vonkelende sterren, overal in het rond stilte, slechts af en toe verbroken door een toon der muziek, die uit het huis tot hen doordrong.

Zwijgend hadden zij naast elkaar gezeten, zich volkomen overgevend aan de bekoring van het oogenblik.

Zij had het hoofd gebogen en staarde voor zich uit.

Hij zag haar mooi profiel, de heerlijke lijn van

den nek, die beschenen werd door het bleeke maanlicht, — zoo hadden zij lang gezeten.

Plotseling had zij diep gezucht, alsof een droevig leed haar terneer drukte.

Zacht had hij haar hand gegrepen.

„Gravin, gij zucht — wat is er?"

Zij had geen antwoord gegeven, maar een onuitsprekelijk verdriet lag op haar gelaat te lezen.

„Alice —"

Zij rilde bij het hooren van haar naam.

Met gesloten oogen leunde zij diep ademhalend achterover.

Toen had hij haar in zijn armen genomen en haar mond bedekt met hartstochtelijke kussen.

Zij lag met gesloten oogen in zijn armen als verdoofd door de uitbarsting van zijn wilden hartstocht — totdat zij eindelijk zijn kussen had beantwoord. —

Op dit oogenblik hoorden zij een stem in de nabijheid:

„Alice — Alice —"

Een schaduw viel plotseling over het witte voetpad. De moeder stond voor hen.

Hij had zijn zelfbeheersching spoedig teruggekregen.

„Madame, Alice en ik hebben ons zooeven samen verloofd, wij houden van elkaar en verzoeken uw zegen!"

De gravin had eerst haar dochter, toen hem in haar armen gesloten.

„*Jeune homme*", sprak zij, zichtbaar ontroerd, „ik vertrouw u het kostbaarste toe, wat ik bezit. Nu ben ik arm!"

Hij had haar hand gekust en bezworen, dat hij het hem toevertrouwde kleinood steeds als het dierbaarste zou beschouwen.

De gravin had daarna verzocht, de verloving nog geheim te houden.

„Tenminste voorloopig," had zij met een glimlach gezegd, toen zij een trek van teleurstelling op zijn gelaat had gezien, „ik heb daarvoor mijn redenen. Nietwaar, *mon cher*, gij wilt dit eerste verzoek van mij wel toestaan?"

Het zal ook voor u en Alice beter zijn als gij niet door iedereen met nieuwsgierige blikken wordt gadeslagen. Laat de verloving dus voorloopig een geheim blijven."

Van dien kant beschouwd, kon hij niets tegen haar voorstel hebben en hij had geen verdere bezwaren gemaakt.

Gelukkige dagen waren gevolgd.

Als een schoone droom herinnerde hij zich de uitstapjes aan de zijde van Alice, de zalige uren, in haar tegenwoordigheid doorgebracht.

Het was hem vaak onmogelijk voorgekomen, dat Alice werkelijk de zijne was, dat dit heerlijke, betoverende schepseltje hem, juist hem beminde. —

Onder zooveel aanbidders!

De droomer fronste het voorhoofd.

De gedachte daaraan verstoorde zijn geluk en maak te hem soms verdrietig.

Soms zag hij Alice omringd door een groote menigte bewonderaars, waarbij een Duitscher en sinds een paar dagen ook een Belgische baron, Trenkhooven, de voor naamste waren.

Voor al de laatste had hem reeds dikwijls verbitterd door de opdringende wijze waarop hij Alice zijn hulde bewees.

Al die heeren kwamen evenals hij elken avond in het huis der gravin en hun aanwezigheid daar werd hem met den dag onverdraaglijker.

Maar ook dat zou anders worden als Alice eerst voor het publiek zijn bruid was.

Een plotselinge schrik voer door zijn hersens.

Zeker, hij had zijn doel bijna bereikt, het origineel der geheimzinnige bajadere was gevonden — maar onder welke omstandigheden!

Zijn zending was gelukt, hoewel hij in den roes der laatste dagen had vergeten waarvoor hij hier was gekomen....

Die vrouw, die zoo rampzalig in het levenslot van zijn vader had ingegrepen, was gevonden — zij was de moeder van het meisje, dat hij nu zijn bruid noemde, — wat een verwikkelingen!

Zou zijn moeder het meisje met open armen ontvangen?

Hij schrok plotseling op.

De kapel speelde Engelsche liederen, zeker ter eere der aanwezige Engelschen.

Vreemd, zooals die melodie uit het vaderland hem ontroerde!

De muziek zweeg en luide bijvalsklanken brachten hem tot de werkelijkheid terug.

Haastig stond hij op, betaalde en ging naar zijn kamer.

Hij had behoefte aan eenzaamheid.

Hij voelde, hoe weinig zeker hij van zichzelf, van zijn eigen gevoelens was.

Schaamte en berouw maakten zich van zijn gevoelens meester.

Hij belde en liet zich door den kellner eenige flesschen champagne brengen. Om uit te gaan had hij den lust verloren, het was ook reeds te laat in den nacht.

Het eene glas na het andere ledigde hij, totdat eindelijk de vermoeidheid hem overweldigde en zijn opgewonden zenuwen kalmtte en rust bracht.

Den volgenden morgen ontwaakte hij met dezelfde gedachten als den avond te voren.

De kellner bracht hem een sierlijk couvert, dat heerlijke geparfumeerd was.

Haastig opende hij het, want hij had het schrift van Alice herkend.

„Geliefde, ben je ziek? Waarom was je gisteravond niet bij ons? Is er iets gebeurd? Ik ben ongerust. Vol verlangen wacht ik je om 10 uur op het tennisveld. In gedachten duizend kussen van je Alice.”

Hij las en — weg waren zijn sombere gedachten.

Haastig verkleedde hij zich, nam raket en bal en een half uur later stond hij met een teederen blik tegenover haar, haar warme handdruk deed het laatste restje van zijn sentimenteële stemming verdwijnen.

Hij dineerde met de beide dames op het terras van een der groote, deftige restaurants aan het strand en was in een druk gesprek met Alice, toen hij Trenkhooven opmerkte.

Tot zijn verbazing ging de baron voorbij, dezen keer zonder de dames te groeten, met een ironisch glimlachje passeerde hij het tafeltje.

Alice lachte hartelijk.

„Monsieur de baron is ontstemd”, sprak zij spottend.

De lord keek haar verbaasd aan en ook haar moeder vroeg verwonderd:

„Is er iets voorgevallen, Alice? De baron heeft gisteren zoo haastig afscheid genomen.”

„Ik geloof, dat hij een beetje ontstemd was,” antwoordde Alice, nog altijd lachend.

„Monsieur le baron heeft mij gisteravond de eer bezwezen, mij ten huwelijk te vragen.”

Lord Castell wilde opspringen.

„Het is de moeite van het praten niet waard,” kalmeerde zijn verloofde hem. „Ik behoef zeker niet te zeggen, dat het mij zeer spijt, zijn vereerend aanzoek niet te kunnen aannemen. En jij bent zeer ongalant, *mon cher*, als je hem niet eens toestaat, daarover ontstemd te zijn.”

Lord Castell lachte nu ook en daarmee was die zaak afgedaan.

Doch des middags, toen hij het café van zijn hotel binnentrad, werd hij er weer aan herinnerd.

Aan een der tafeltjes zat te midden van een groep heeren ook de baron.

Weer gleed een hoonend lachje over het magere gezicht van den oud-militair. Blijkbaar had hij zijn gelukkigen medeminnaar verwacht.

Toen Lord Castell zijn tafeltje passeerde, klemde hij zijn monocle vast, fixeerde den jongen man met uitdagend gebaar en sprak zoo luid tot den naast hem zittenden officier, dat Lord Castell het moest hooren.

„Die jonge man, die daar juist voorbijgaat, heeft het onbeschaamde geluk, de mooiste maitresse van Nizza te bezitten.”

In het volgende oogenblik had Castell zich omgedraaid en zonder aan de gevolgen te denken, sloeg hij den beleediger met de gebalde vuist in het gelaat.

Kellners verhinderden den baron om zich op zijn tegenstander te werpen.

Vol haat en woede klonk het: „Gij zult van mij hooren!”

En daarmee was voor de omstanders het geval afgelopen.

Een uur later trad Lord Castell de kamer van baron Greville, alias Raffles, binnen.

Hij had lang gearzeld om hem op te zoeken, maar Greville was ten slotte de eenige, met wien hij beter bekend was en die zich voor hem interesseerde.

Daarom besloot hij, hem zijn bijstand in deze zaak te vragen.

Aan het ernstige gelaat van den jongen man zag Raffles dadelijk, dat er iets buitengewoons gebeurd moest zijn.

Zwijgend schoof hij zijn bezoeker een stoel toe en luisterde in gespannen aandacht naar de woorden van den jongen Lord, die hem het voorgevallene in het café mededeelde.

Toen Lord Castell hem echter verzocht, hem als secondant ter zijde te staan, barstte Raffles voor het eerst in een luid, hartelijk lachen uit.

„Mijn beste jongen,” riep Raffles, „neem mij mijn vroolijkheid niet kwalijk. Maar de geschiedenis is al te grappig.”

Lord Castell viel hem ontsteld in de rede:

„Baron, van grappen is geen sprake. Integendeel —”

„I beg you pardon,” sprak Raffles nu. „Ik wilde u niet beleedigen. Niet de zaak zelf is grappig, maar uw verzoek aan mij. Ja, want het is de eerste keer, dat

men mij een dergelijken dienst vraagt. Baron Trenk-hooven is echter geen heer, wien men de eer van een tweegevecht aandoet.

Ja,” vervolgde hij lachend, „deze voornaam heer houdt er een allesbehalve voornaam beroep op na.

Als hij nu in zijn vacantielijd den grooten heer speelt, kan ik hem dat niet kwalijk nemen en ook niet beletten, maar dat hij met u, mijn vriend, wil vechten, dat kan ik hem beletten.

En ik verwed duizend pond, Lord, tegen een cent, dat hij, voor het feit geplaatst, niet met u duelleert, maar ook voortaan varkensvet in Parijs en geheel Frankrijk zal verkoopen.

Dat brengt hem namelijk een aanzienlijk bedrag per jaar op, terwijl zijn — hm — zaken hier —”

Hij zweeg, haalde de schouders op en keek den Lord lachend aan.

Deze deelde echter niet in zijn vroolijkheid.

„De baron moge in zijn particuliere leven zijn wat hij wil — een eerlijk beroep belet niet om iemand satisfactie te geven — en hij zal mij voor hetgeen hij zeide, rekenschap moeten geven!

Verder zie ik niet in, waarom gij mijn secondant niet kunt zijn.”

„Mooi!” Raffles keek vastberaden op, „dan is er nog een ander middel om u er van af te houden, uw kostbaar leven aan een kogel bloot te stellen. Weet gij, voor wie gij van plan zijt te duelleeren?”

„Hoe bedoelt gij, mijnheer —”

De stem van den jongen man klonk scherp en dreigend.

„Lord Castell —”

Raffles nam kalm een sigaret uit een naast hem staand kistje en schoof dat daarna zijn bezoeker toe. „Sta mij toe, u dit voortreffelijke merk aan te bevelen! Gij wilt niet?”

Hij stak zijn sigaret aan en blies vol welbehagen den rook voor zich uit.

Daarop sprak hij langzaam en rustig:

„Gij zijt een groen, zooals men dat noemt.”

„Mijnheer!” stooft de Lord op.

Raffles sloeg onverschillig de beenen over elkaar.

„Wilt gij een oogenblik kalm naar mij luisteren? Wat ik nu met u bespreek, zeg ik u alleen, omdat ik mij voor u interesseer en omdat ik in zekeren zin medelijden met u heb!

Uw vader bezit, naar ik toevallig vernam, ongeveer drie millioen. Of gij zonder uw vader in staat zoudt zijn, de hotelrekening van een enkelen dag in Nizza te

betalen, betwijfel ik. Ik wil daarmee alleen beweren, dat ik in dat, wat men noemt levenservaring, wereld- en menschenkennis, uw meerdere ben en dat ik daarom zo half vaderlijk met u mag spreken."

Hij rookte eens aan zijn sigaret en nu kwam zijn truc.

Hij wilde den Lord een geschiedenis vertellen, die den jongen man misschien van zijn hartstocht zou genezen.

Een geheel gefantaseerd verhaal.

Maar — in dit geval heiligde het doel de middelen.

En daarom vervolgde hij:

„Ziet gij, ongeveer 4 jaar geleden leerde ik in Monte Carlo — natuurlijk in de speelzaal — deze dame — gravin De Bissonier kennen.

Toentertijd heette zij nog anders.

Met monsieur De Bissonier sloot zij pas later het heilige huwelijksverbond.

Zij kende dien heer zeer goed — hij was uit een oud-aderlijk Fransch geslacht — maar verarmd — geheel en al in verval, geestelijk nog meer dan lichamelijk.

Zij had hem gekocht, dat wil zeggen, zijn naam — dadelijk na het huwelijk verdween hij over het breede water — iedereen, die hier in Europa niet meer gebruikt kan worden, wordt immers daarheen gezonden en daar zal hij zich waarschijnlijk doodgedronken hebben.

Madame beschouwde zichzelf natuurlijk reeds toen als weduwe, al heeft zij ook niet erg getreurd.

Ik leerde haar dus kennen voor haar verheffing in den grafelijken stand en ik moet zeggen, dat de vrouw mij vanaf het eerste oogenblik geïmponeerd heeft.

Zij wist wat zij wilde en verstond de kunst, den warmen bodem der Riviera met elegance, met zeer veel elegance te bewandelen en met een zekere voornaamheid de zakken der rijke leegloopers van het overtolige te ontlasten.

Zooals gij misschien met uw eigen oogen hebt gezien, of liever gezegd, hadt kunnen zien, beoefent zij deze kunst nog heden op even volmaakte wijze.

Haar beste helpster was reeds toen haar dochter Alice — nog een oogenblikje als 't u belieft, luister bedaard verder."

De Lord, die opgesprongen was, viel weer in zijn stoel terug.

„Dus haar dochter Alice," vervolgde Raffles, „in dien tijd nog Bébé genoemd — natuurlijk alleen door de intieme vrienden des huizes — Bébé was toen nog

geen zestien jaar oud, dus nauwelijks in den eersten bloei van haar schoonheid en de onschuld zelf.

Hm — ik was in dien tijd ook nog jonger dan nu — voor Bébé had ik bijna mijn gewone onverschilligheid laten varen, want ik had geen vriend om mij de oogen te openen, zooals gij er een hebt!

Ik moest ze mij zelf openen, Sir en dat heeft mij een klein vermogen gekost.

Bébé was namelijk zeer veeleischend, men zou het ook onbeschaamd kunnen noemen — zij liet zich zeer gaarne en dikwijls mijn liefde verklaren, waarvoor kleine sieraden ter waarde van 10 of 20 pond haar zeer geschikt leken.

Nadat mijn hartstocht mij een kwart millioen had gekost, deed mevrouw haar moeder mij het voorstel, mij de kostbare Bébé voor altijd toe te vertrouwen, voor welke tegemoetkoming ik een cheque van een millioen zou kwiteeren.

Toen begon ik eindelijk wakker te worden.

De getallen ontuchtterden mij en toen ik had ingezien, wat voor een ezel ik was geweest en van welk soort de liefde van Bébé was, zette ik een streep, een dikke streep — ik zei een paar beminnelijke woorden tegen de moeder, nam vrij koel afscheid van Bébé en vertrok naar mijn vaderland, waar ik te midden van mijn koele landgenooten weldra zelf ook weer verstandig werd."

Een geruimen tijd heerschte er stilte in het vertrek.

Raffles blies dikke rookwolken voor zich uit, terwijl de lord, met het gelaat in de handen, voorovergebogen bleef zitten.

Het stormde in zijn binnenste. Smart, schaamte en berouw streden daar met elkaar. Maar het gevoel, zeer verkeerd te hebben gehandeld, behaalde ten slotte de overwinning.

Hij stak Raffles zijn hand toe.

„Baron," sprak hij, eerst met trillende lippen, daarop met vaster stem, „ik dank u voor den vrienden-dienst, dien gij mij hebt bewezen. Wat gij mij daaraan hebt verteld, was hard voor mij, het heeft mij misschien veel van mijn vertrouwen op de menschen ontnomen, maar gij hebt mij werkelijk de oogen geopend voor het ware, het echte, voor mijn werkelijk geluk, dat ik op het punt stond te verliezen.

Mijn hartstocht voor — voor — dat meisje komt mij nu onbegrijpelijk voor, nu ik weer gevoel hoe sterk mijn genegenheid is voor een reine, hoogstaande jonge dame in mijn vaderland.

Nu begrijp ik ook dat gevoel van onzekerheid, dat

voortsproot uit schuld bewustzijn, dat ik de laatste dagen had, omdat ik niet naar de inwendige stem wilde luisteren, die mij aanmaande tot voorzichtigheid.

Wat gij hebt verteld van het vroegere leven der oude gravin heeft mij niet verrast, ik vermoedde iets dergelijks, maar ik dacht, dat Alice rein was, — ik ben een dwaas geweest!

Nu, na deze openbaring, wordt veel mij duidelijk, zie ik in, hoe zij ook met mij heeft gespeeld."

Hij zweeg. Hij dacht weer aan datgene, waarvoor hij hier was gekomen. Hij moest blijven, totdat hij het doel had bereikt, dat hij zich in Londen voor oogen had gesteld.

Vastberaden keek hij Raffles aan.

„Gij hebt u als mijn vriend betoond en mij geholpen, zonder dat ik uw hulp had verdiend.

Ik moet nogmaals om uw bijstand en raad verzoeken, want ik weet geen uitweg uit den doolhof, waarin ikzelf en mijn dierbaren ons bevinden.

Misschien mag ik nog eenmaal op u rekenen."

„Ik ben geheel tot uw beschikking, Lord Castell," antwoordde Raffles eenvoudig.

„Wat denkt gij, dat er nu gedaan moet worden, baron?" vroeg de jonge lord.

„Hm," — Raffles rookte nadenkend door, „daar Alice zooveel op haar moeder gelijkt, dat zelfs gij, die het portret zoo dikwijls hebt gezien, het jonge meisje op het eerste oogenblik voor het model dier vervloekte bajadere hieldt, is het eigenlijk heel eenvoudig, welken weg gij nu moet inslaan.

Gij blijft natuurlijk in het huis der gravin komen, alsof gij niets vermoedet."

De lord viel hem in de rede:

„Dat is het juist, wat mij wanhopig maakt! Ik heb er ook reeds aan gedacht, mijn verloving met de jonge gravin voorloopig te handhaven, om te weten te komen, welke verhouding er heeft bestaan tusschen mijn vader en de moeder van Alice, maar ik vrees, die comédie niet te kunnen blijven spelen, want ik ben een slecht tooneelspeler!

Ik walg bij de gedachte dit huis nog weer te moeten betreden!"

„Ik kan uw gevoelens begrijpen," sprak Raffles, „en ik wil u daarom een voorstel doen. Gij trekt u terug en ik zal uw plaats innemen. Ten minste voor een korten tijd, totdat ik Bébé heb overgehaald om haar portret voor mij te laten schilderen."

„Dat wilt gij doen —?!" riep de Lord.

„All right Sir, die zaak is afgehandeld. Gij behoeft mij niet te bedanken, ik ben blij, dat ik de beide dames een poets kan bakken en meteen u helpen.

Het treft bijzonder goed, dat hier een Parijsch schilder vertroeft, dien ik goed ken — Ricauld heet hij — een van onze beste jonge schilders — hij zal voor ons het portret maken. Costuum en houding kent gij immers?"

„Zelfs de kleinste bijzonderheden zie ik duidelijk voor mij," antwoordde Lord Castele, „laten wij den schilder daðelijk opzoeken en met hem spreken."

Hij drukte hartelijk de hand van den baron.

„Hoe zal ik u danken, ik voel mij nu zoo vroolijk, zoo opgelucht, het is mij, alsof de genezing van mijn armen vader op dit oogenblik een aanvang neemt!"

Het was laat in den nacht, toen lord Castell en Raffles van hun bezoek bij den schilder huiswaarts keerden.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Het portret der Bajadere.

Het was den volgenden dag 's morgens. In het kleine, met sierlijke Japansche meubels gevulde salon van gravin Bissonier zaten moeder en dochter bij het ontbijt tegenover elkaar.

„Alice”, zei de gravin, nadat de bediende zich had verwijderd, „ik moet eens ernstig met je praten.”

Het jonge meisje antwoordde niet, zij scheen slech gehumeurd te zijn. Met een verdrietig gezicht roerde zij in haar chocolade.

De gravin schoof onbehagelijk op haar stoel heen en weer.

„Alice, ik heb geen geld meer.”

„Ik ook niet,” luidde het onvriendelijk antwoord.

„Hm — ik heb gisteren groote verliezen geleden, ging de moeder verder. „De oude graaf Cornelie had reusachtig geluk. Ik — wij hebben geen geld in huis, Alice —”

„De chocolade is vandaag allesbehalve goed,” antwoordde Alice en zette haar kopje rinkelend op tafel, „en de beschuit is veel te hard gebakken, afschuwelijk.”

De gravin werd ongeduldig.

„Hoor dan, wat ik zeg, Alice —”

Het jonge meisje sneed het gesprek af met een nijdig gebaar.

„De viooltjes-odeur is ook nog niet aangekomen. C'est horrible!”

Het gelaat der gravin werd rood van ergernis.

„Je hebt vandaag weer je slechten dag”, zei ze, zich beheerschend, „maar luister eens, het gaat om een zaak van veel gewicht — —”

„En ik zeg u, de beschuiten zijn oneetbaar,” riep de jonge gravin en stampte woedend met haar kleinen voet op den grond.

„Mon dieu, wees toch eens verstandig.”

Alice schoof haar stoel met zoo'n kracht achteruit, dat de étagère achter haar omviel en de kostbare vaas, die erop stond, op den grond viel en in duizend stukken brak.

„Laat me toch eindelijk eens met rust met die verve-

lende dingen,” riep ze toornig. „Ik heb geen lust, u geld te geven om het te verspelen!”

Ook de moeder was woedend geworden.

„Is dat de dank voor de moeite en opoffering, waartoe ik je heb opgevoed —?”

„Mooie opvoeding!” hoonde de dochter. „Ik verdien het geld en gij geeft het uit!”

De gravin sloeg de handen in elkaar.

„Wat een ondankbaarheid! Vergeet je dan heelemaal, dat je mij duizenden hebt gekost? Duizenden en nog eens duizenden, en het is niet te veel gevergfd, dat je me nu een deel teruggeeft!”

Alice lachte spottend.

„Een deel? Dierbare mama, uw kapitaal heeft heele goede rente opgebracht, doch dit gesprek verveelt mij, ik wil er niets meer over hooren.”

Met deze woorden wierp zij zich op de chaiselongue en nam een boek ter hand.

De gravin keek boos voor zich.

„Misschien verveelt ons gesprek je niet, wanneer je verneemt, dat wij binnenkort op straat staan. De rente is sedert twee maanden niet betaald, en dan kunnen we zien, hoe een onderdak te vinden. Bovendien wil de kleermaker het nieuwe costuum niet zenden.”

Alice keek onaangenaam verrast op.

„Hij wil het niet, waarom niet?”

„Wel, mijn lieve, de laatste rekeningen zijn nog niet betaald,” antwoordde de moeder gelaten.

„Ook de soirée op morgen kan niet doorgaan, de winkeliers willen niet meer leveren. Ook zal het dienstpersoneel wel gauw wegloopen.

Je ziet dus, dat er iets gebeuren moet.”

Alice staarde zwijgend op de nagels van haar vingers.

„Het beste is, dat we weer vrede sluiten,” ging de gravin door met een glimlachje. „We weten wat we aan elkaar hebben. Ik kan zonder jou, en jij kunt zonder mij moeilijk vooruit komen, wees dus verstandig Alice, en luister eens in kalmte naar mij! Je moet trouwen, kind!”

Verbaasd keek Alice op.

„Trouwen? Is u dat ernst?”

„Mijn volle ernst,” knikte de gravin, zij trok haar stoel dicht bij haar dochter en sprak toen overtuigend verder:

„Het is het beste, Alice, wat je kunt doen; ik zie heel goed, dat je het leven, dat we thans leiden, vandaag badend in goud en morgen doodarm, zat bent, en ik kan het al lang niet meer verdragen. Dus, kijk eens rond onder je aanbidders. Je hebt keuze genoeg,” voegde zij er lachende aan toe.

Alice lachte eveneens.

„Er zijn werkelijk aanbidders genoeg, en wat meer zegt, zelfs zeer ernstige. Een er van heeft twee dagen geleden een blauwtje geloopt, een andere, die Duitse roodharige beer, heeft mij gisteren verklaard, dat hij zich een kogel door het hoofd wil jagen, wanneer ik hem niet verhoor, en met den derde ben ik zelfs in stilte verloofd.”

„Hm — als die Duitse baron jou zijn vermogen vermaakt, mag hij gerust een kogel op zichzelf verkwellen,” meende de gravin. „Doch in allen ernst, Alice, met die beide Engelschen moeten we in de eerste plaats rekening houden. Die zijn echt, niet onbetrouwbaar zooals Trenkhooven en de anderen, die een min of meer onzeker bestaan hebben.”

„*Comme chez nous!*” viel Alice ironisch in de rede. „Maar u hebt gelijk, mama, tusschen de beide Engelschen is de keuze moeilijk.”

„Op zijn hoogst zou Corneli nog in aanmerking komen!” meende de gravin, „hij is zeer rijk en van eerste Italiaansche familie —”

„Ik geloof niet, dat we op hem kunnen rekenen. Die oude vos kent ons reeds lang en is te goed van onzen toestand op de hoogte, dan dat hij er ernstig over zou denken mij tot vrouw te kiezen.

Weet u, mama, wat ik denk, — en eenige aanwijzingen duiden daarop — die ouwe kerel wil mij tot maitresse hebben. Nu, daar bedank ik voor, dat zou wel een allerlaatste uitweg zijn.”

„Daar is geen sprake van, Alice,” zei de gravin beslist, „gelukkig hebben we nog andere troeven in de hand. Wat belet ons om je verloving met Lord Castell publiek te maken? Binnen vier weken kun je zijn vrouw zijn en dan heb je geen zorgen meer te vreezen. Hoe denk je daarover?”

Alice dacht na.

„Het is niet kwaad,” zei ze eindelijk, „ik geloof zelfs, dat ik zeer gelukkig met hem zal zijn. En dan,

chère maman, schijnt u een zwak te hebben voor dien jongen man?”

De gravin werd verlegen.

„Ik wil het niet loochenen,” antwoordde zij aarzelend. „Hij is mij zeer sympathiek. Hij is — hij herinnert mij aan iemand, met wien ik eenmaal al betrekkingen onderhield —”

De dochter keek haar scherp aan.

„Ik herinner het mij, mama, sprak baron Gréville niet eens van een portret, dat hij van u gezien had; houdt dat verband met die sympathie?”

De gravin ontweek.

„Een andere keer, Alice — we hebben nu gewichtiger dingen te doen. De eerste vraag is, hoe krijgen we geld in huis, en weliswaar direct. — Ik heb al een plan,” voegde zij er bij na eenig nadenken.

„Jij moet voor den Lord een kleine treur-scène spelen, — heel sentimenteel, dat slaat altijd in bij de mannen. Je hebt gisteren en eergisteren in de club gespeeld, in weerwil van mijn streng verbod, en groote verliezen geleden. Je moet hem een bekentenis doen; je hadt je door je hartstocht laten verleiden om op mijn naam ons op het oogenblik disponibel vermogen in contanten bij de bank op te nemen en te verspelen. — 50 à 100,000 frcs. zijn genoeg, — hij moet je helpen, dadelijk, voordat ik het merk, nu enz.... De rest kan ik wel aan je handigheid overlaten, niet waar?”

„Heb maar geen zorg,” antwoordde Alice. „Morgen hebben wij het geld! Ik zal het nog vandaag met hem bespreken.”

Het binnenkomen van een bediende, die een visitekaartje bracht, brak het gesprek af.

„Baron Gréville,” wendde de gravin zich, nadat zij het kaartje had gelezen, verbaasd tot haar dochter. „Wat beteekent dat?”

„Dat zullen we wel zien,” antwoordde deze.

Raffles trad binnen en werd met groote beminlijkheid begroet. Hij begon direct over het doel van zijn bezoek te spreken.

„Lord Castell heeft met u afgesproken voor vanmorgen op het tennisveld,” zei hij vlug tot Alice. „Hij laat zich door mij verontschuldigen. Een gewichtige tijding, die hij vanmorgen ontving, gaf hem aanleiding dadelijk naar zijn woonplaats terug te reizen. Het speet hem zeer door gebrek aan tijd niet persoonlijk afscheid te hebben kunnen nemen.”

De beide dames schenen door deze tijding pijnlijk verrast, haast overvallen te zijn. Zij konden geen ver-

klaring vinden voor dit plotselinge vertrek. Alice kwam het eerst weer tot zich zelf.

„Ik hoop, dat het niets ernstigs is, wat den lord heeft weggeroepen,” zei ze. „Het spijt me zeer, dat hij weg is, hij was altijd prettig gezelschap. Gij zijt zeker nader met hem bevriend?”

„Wij logeerden samen in hetzelfde hotel,” antwoordde Raffles, „overigens kennen wij elkaar niet. Daar gij echter den aangename omgang met lord Castell moet missen, veroorloof ik mij u daar vergoeding voor aan te bieden. Ik heb hier onlangs een motorboot gekocht — daarmee denk ik deel te nemen aan den aanstaanden wedstrijd in Nizza en wil er vandaag den eersten tocht mee maken. Wanneer ik u er een genoeg doen, er is in elk geval nog een plaats vrij.”

„O zeker!” riep Alice levendig. „Ik neem uw voorstel met genoegen aan.”

Raffles stond op.

„Ik kom over een uur terug om u af te halen. Er zijn nog eenige maatregelen te nemen.”

Toen de deur achter hem gesloten was, riep Alice triomfeerend:

„Dat noem ik geluk! De eene vrijer valt af, en een nieuwe, zeer welkome, neemt zijn plaats in. Hebt ge gezien, mama, hoe verliefd hij me weer aankeek, net als destijds, toen de goede Charly mij voor het eerst zijn gevoelens van liefde openbaarde. Nu, ditmaal zal hij niet meer door de mazen heen glippen. In dit opzicht heb ik de laatste drie of vier jaar wel aangeleerd.

Ik zou een echte stumper zijn, als ik nu niet inderdaad de verloofde van dezen baron werd! Dat geeft ons weer crediet, mama. Ik zal me nu gereed maken, zorg ervoor, dat het nieuwe costuum vandaag komt.”

Raffles liep intusschen, terwijl de gravin en haar dochter zich wiegden in toekomstdroomden, den breeden, langzaam dalenden weg naar het strand af. Hij zag er zeer vergenoegd uit en kon tevreden zijn over zichzelf. De aandeelen stonden zeer goed voor een begin.

Er kwam echter een bitter lachje in zijn mondhoek als hij bedacht, hoe gauw Alice over het verlies van haar bruidegom heen was, hoe ze dadelijk was begonnen, haar netten uit te werpen naar hem, van wien zij kon vermoeden, dat hij den jongen Lord afkeerig van haar had gemaakt.

Opeens begon hij spottend te lachen.

Hoeveel moeite de gravin ook mocht doen om hem in te palmen, hij was bestand tegen haar kunstgrepen. Hoe had zij met hem gekoketteerd — — hij was nieuwsgierig, wanneer die aanval op zijn hart gevolgd zou wor-

den door dien op zijn portemonnaie. Zij had immers zoo'n bijzondere voorliefde voor juweelen — ditmaal zou het stellig zijn „de bedriegster bedrogen.” Vandaag, gedurende den tocht, wou hij haar vragen zich voor hem te laten schilderen. Daar zou ze zeker op ingaan, en zoodra de laatste penseelstreek was gedaan, en hij van haar moeder alles had vernomen wat hij wilde weten, dan vaarwel, mevrouw de gravin! — —

Op den avond van dienzelfden dag trad Lord Castell het atelier van Ricauld binnen, waar deze en baron Gréville al op hem wachtten. De Lord had op raad van den vriend in een naburig dorp zijn intrek genomen. Van daaruit kon hij steeds voeling met hem houden.

„Mademoiselle heeft twee uur geleden het atelier verlaten,” zei Raffles vergenoegd en bracht hem voor den ezel. „Welnu, zou het model gelijken?”

De Lord keek aangenaam verrast naar het linnen, waarop in breede omtrekken en zekere veegen het portret van een bajadere ontstond. Reeds thans was een duidelijke overeenkomst met het verloren gegane origineel merkbaar. Lord Castell kon niet lang blijven. Na met den schilder nog eenige kleinigheden betreffende het schilderij te hebben besproken, begaf hij zich, vergezeld van baron Gréville, naar het station.

Onderweg deed deze hem verslag van zijn bemoeiingen.

„Onze lieve vriendin was allesbehalve beschroomd”, zei hij, „zij ging dadelijk op mijn wensch in. Overigens schenen haar de zittingen bij den aardigen donkerharigen jongen, dien Ricauld, goed te bevallen. Zij liet zich zelfs door mijn aanwezigheid niet weerhouden, hem de vurigste blikken toe te werpen, — — natuurlijk, zoodra ze dacht, dat ik het niet merkte.

Hij schijnt haar te bevallen en zij hem ook — — ik gun die beide luidjes gaarne hun geluk, wanneer onze schilderij tenminste tevens goed opschiet.

Op den terugweg was zij natuurlijk de beminnelijkheid in eigen persoon.”

Hij glimlachte. Hij dacht eraan, hoe goed die kleine paarlmoeren halsketting haar had aangestaan, zoo goed, dat hij er niet af kon, haar die kleinigheid tot langduriger bewondering te overhandigen.

Zij waren het station genaderd en schudden elkaar vriendschappelijk de hand tot afscheid.

„Ik zend u bericht, als er iets bijzonders gebeurt.”

zei Raffles nog „Geniet overigens van de mooie dagen aan de Riviera, opdat ge gezond en opgefrischt naar huis kunt terugkeeren. Laat mij maar voor het andere zorgen, en nu, good bye, Lord Castell!”

ZESDE HOOFDSTUK.

Een nieuwe hartstocht.

Raffles, de scherpe waarnemer, had goed gezien: Alice en de jonge Fransche schilder waren van elkaar gaan houden, hoewel die genegenheid, waarover Raffles zich in stilte verheugde, ernstiger en van meer beteekenis werd voor zijne bedoelingen dan hij gedacht had.

Er zijn menschen, waarover de grillige godin van het geluk op bijzonder verkwistende wijze haar hoorn des overvloeds uitstort. Tot het kleine aantal van deze benijdenswaardige stervelingen behoorde André Ricauld, l'h e u r e u x, zooals hij in Parijs door vrienden en bekenden werd genoemd.

Afstammend van eene rijke, deftige familie had André Ricauld nooit te strijden gehad met al die kleine, drukkende zorgen om zijn brood te verdienen, die meestal het lot zijn van jonge, opkomende kunstenaars en die hun vlucht naar omhoog zoo belemmeren en tegenwerken.

Vrij en ongehinderd kon hij zijn talent ontplooiën, reeds op 24-jarigen leeftijd behoorde hij tot de meest bekende schilders van Frankrijk.

De schoonheid van Alice had hem van den beginn af betooverd, natuurlijk eerst slechts van het standpunt van den schilder. Volijverig was hij aan het werk getogen, voor hem was zij een prachtig, uitstekend model, zonder meer. Hare koketteerende blikken, haar pogingen om hem te bevallen, lieten den geblaseerden lieveling der vrouwen aanvankelijk koud.

Eerst toen de jonge gravin haar taktiek wijzigde, vatte hij vlam. Zij had met den aardigen jongen, wiens flink gelaat met de groote vurige oogen haar beviel, alleen wat willen flirten.

Toen zij echter bemerkte dat de jonge schilder niet van plan scheen zich als een der velen voor haar zege-

wagen te spannen, begon zij meer belang in hem te stellen.

Zij was niet gewend tegenstand te ontmoeten; de mannen, die zij totnutoe had ontmoet, hadden zonder uitzondering haar schoonheid de noodige eer bewezen en zich tot gewillige slaven van hun hartstocht gemaakt.

Dit was de eerste man die voor haar pogingen koel bleef en met haar macht over mannenharten scheen te spotten.

Aldus gebeurde het merkwaardige: de schoone Alice, die totnutoe onverschillig was gebleven voor alle aanvragen en bewijzen van liefde, Alice, voor wie de mannen slechts voorwerpen waren, die zij naar hun geldswaarde beoordeelde, de schoone Alice voelde haar gemoedsrust heengaan en moest op zekeren dag zichzelf erkennen dat die zwartharige slanke schilder haar had bedwongen, dat zij hem liefhad met allen hartstocht van haar sterke groote liefde, waarmee zij zoo vaak gespot had.

Van dien dag af was haar houding tegenover hem als omgekeerd; of dit een gevolg was van haar verstand dan wel van haar gevoel, is moeilijk te zeggen. Misschien waren van deze verandering verstand en hart beide oorzaak.

Natuurlijk viel het den schilder op, dat zijn model opeens koel en teruggetrokken werd en onverschillig bleef voor zijn pogingen om haar op te vroolijken.

En nu had bij hem eenzelfde ommekeer plaats als eerst bij het jonge meisje. Thans scheen zij hem te bevallen, temeer omdat de ervaren vrouwenkenner de oorzaak wel vermoedde van haar verandering.

Het was op een helderen herfstdag. Zij stond onbeweeglijk op het kleine podium; het zonlicht viel op haar mooi gelaat en speelde in duizende reflexen op

het kostbare bajaderecostuum, dat haar lichaam nauw omsloot en haar schoonheid nog meer deed uitkomen.

Zij waren alleen in het atelier en hadden in verband met Raffles' afspraak, die haar aan het einde der poseering zou komen halen, geen stoornis te vreezen.

Ricauld scheen de noodige lust tot werken te ontbreken.

Het schilderij moest weldra klaar zijn en hij dacht er aan, dat die kostbare uurtjes van samenzijn spoedig voorbij zouden wezen.

Daarbij kwam, dat hij iets vernomen had over de betrekking der jonge gravin tot den Engelschman.

Opeens legde hij zijn penseel en palet neer.

Zij keek verbaasd op.

„Al pauze, M. Ricauld? We zijn toch pas begonnen?”

Hij ging dicht bij haar staan en vroeg ineens opgewonden:

„Is het waar, gravin, dat u met den baron trouwt?”

„Wie heeft dat gezegd, M. Ricauld?”

„Dat doet er niet toe, ik wil weten of deze Engelschman rechten op u heeft.”

Zij dacht even na.

„Daar kan ik u geen antwoord op geven”, zei zij eindelijk.

„Waarom niet?”

„Omdat ik het zelf nog niet weet.”

Hij haalde met moeite adem.

„Bemint gij hem?” vroeg hij eindelijk.

Zij dacht een oogenblik na, antwoordde toen vastberaden:

„Neen!”

„Alice — —”, klonk het opeens uit zijn mond, hij had haar handen gegrepen en keek met hartstochtelijk verlangen naar haar op.

Hij nam de slanke gestalte in zijn armen, drukte haar aan zijn hart, en bedekte haar mond met gloeiende kussen.

Geen van beiden had bemerkt, dat de portiere werd opgetild en Raffles bij den ingang van het vertrek stond. Even daarna reeds was de Grootte Onbekende alweer verdwenen.

Nadat hij de portière had laten vallen, kwam hij met eenige voetstappen, die door het dikke tapijt niet hoorbaar waren, weder door de deur van het voorvertrek, die waarschijnlijk door de nalatigheid van den bediende niet gesloten was.

Hier bleef hij staan en overlegde. Zijn verwondering had plaats gemaakt voor een gevoel van ergernis,

dat echter spoedig weer voorbijging. Wat ging het hem aan, aan wien Alice de voorkeur gaf. De hoofdzaak was, dat het vervaardigen van het portret daaronder niet leed — al het andere was hem onverschillig.

Daarom besloot hij om dit vertrouwelijke gesprek nog eenigszins ongestoord te laten en eerst na een half uur weer te verschijnen.

Voorzichtig opende hij de deur, maar trok die ook spoedig weer dicht.

Intusschen had de schilder het jonge meisje plotseling losgelaten; de herinnering aan hetgeen hem reeds den ganschen dag kwelde, was weer bij hem opgekomen; hij wilde de onzekerheid niet langer verdragen.

Hij bracht Alice naar den divan en nam naast haar plaats. Met nadruk vroeg hij haar nu wat er waar was van het gerucht, dat hij dien voormiddag vernomen had.

„Ik ken graaf Corneli slechts oppervlakkig,” zei hij, „maar hij beweert dikwijls bij u aan huis te komen. Is dat waar?”

Alice beet zich op de lippen. Eindelijk antwoordde zij, dat de graaf een oud vriend van haar moeder was.

„Dan is het zeker ook waar, wat hij van u zeide?” vroeg Ricauld. „Gij zoudt verloofd zijn en het zou een groot geluk voor u zijn, wanneer de baron u trouwde.”

Alice zweeg.

„Wees openhartig,” smeekte hij, „ik wil — ik moet alles weten!”

Eindelijk antwoordde zij met zachte stem:

„De graaf heeft de waarheid gezegd. Wij, dat wil zeggen mama en ik, zouden het een groot geluk rekenen, als ik de vrouw van baron Gréville werd. Ik vermoed, dat Corneli u ook gezegd heeft, waarom dit geschieden zal?”

„Ja — hij beweerde dat u geruineerd bent.”

Zij glimlachte.

„Welnu, mijnheer de graaf heeft niet geheel ongelijk gehad — ja, mijn vriend, gij wildet de waarheid weten! Nu weet gij die. Om mijn moeder en mij voor ondergang te behoeden, trouw ik met den baron!”

„Wilt ge dat nu ook nog doen?” vroeg hij.

Zij keek hem aan. Zij legde haar armen om zijn hals en zei op teederen toon:

„Neen, André, nu ik weet dat ik jou bemin, denk ik daar anders over. Ook als deze Engelschman mij nog tweemaal meer kon aanbieden, ook dan wil ik nog niets van hem weten; ik verlang alleen door jou bemind te worden —”

„Alice — je maakt mij volmaakt gelukkig!”

Een luid geklop op de deur brak hun gesprek af.

„Alice, laat mij je een vraag doen! Heeft de baron rechten op je?”

„Neen, André, dat heeft hij niet.”

„Nu, goed —”

Ricauld was opgestaan om den bezoeker binnen te laten.

Na eenige oogenblikken keerde hij met dezen naar het atelier terug.

„Verontschuldig mij, baron, dat ik u een oogenblik liet wachten,” zei hij lachend, „maar ik moest eerst een zaak, die voor mij van het grootste belang is, ten einde brengen. Ik heb mij namelijk zooeven verloofd met gravin De Bissonier!”

Het scheen, dat de baron een oogenblik zijn tegenwoordigheid van geest verloor, want dit had hij niet verwacht. Maar hij beheerschte zich en wenschte het bruidspaar geluk.

„Ik verheug mij zeer, gravin,” zei hij ironisch tot Alice, „dat ge eindelijk gelukkig zult worden. Gij weet, hoezeer alles wat u betreft mij interesseert.”

Daarna wendde hij zich tot den schilder. „Nu, mijnheer Ricauld, u ziet, dat mijn opdracht u geluk heeft aangebracht. Ik bemerk, dat het portret bijna klaar is. Ik hoop, dat ik het morgen of overmorgen in ontvangst kan nemen.

Aan u, gravin, zal ik dan een blijvende herinnering hebben.”

Bij deze laatste woorden fronste de schilder het voorhoofd.

„Ik geloof, dat — ik aan uw wensch niet voldoen kan — —”

Raffles keek hem verbaasd aan.

„Ik begrijp u niet — —”

„Welnu” — — de schilder was eenigszins verlegen, „ik wilde u verzoeken van uw bestelling af te zien. Ja”, voegde hij er aan toe, toen Raffles een afwerende beweging maakte, „ik verzoek u dat. U kunt wel begrijpen, dat mij er veel aan gelegen ligt, om het eerste portret van mijn bruid niet uit handen te geven.”

„Wanneer ik u goed begrijp”, zei baron Gréville, „dan wilt u het portret, dat ik u besteld heb, voor u behouden?”

„Zoo is het!” — —

„Aan dat verzoek kan ik tof mijn spijt niet voldoen”, zei Raffles. „Ik heb het portret besteld en verlang het ook te bezitten!”

„En ik zeg u, dat ik het portret niet afgeef”, antwoordde Ricauld.

Raffles zette zijn hoed op.

„Ik hoop, mr. Ricauld”, zei hij, „dat u daar morgen anders over denkt! Het doet mij leed, dat ik aan uw wensch niet voldoen kan, ook mij ligt veel aan het portret gelegen. Uw dienaar, gravin, tot morgen mijnheer Ricauld!”

Daarna verliet hij het atelier.

Toen Ricauld bij zijn bruid terugkwam, zag hij haar met een peinzend gelaat voor het portret staan.

„Ik begrijp niet”, zeide hij, „waarom de baron zoozeer gesteld is op het bezit van het portret, zelfs nu nog, terwijl hij weet, dat ik nooit zijn vrouw zal worden.”

„Ik geloof, dat er hem niet eens zooveel aan gelegen ligt”, zei de schilder, „maar om het even, het portret blijft mijn eigendom!”

Alice was opmerkzaam geworden.

„Wie is toch die persoon, die zooveel belang stelt in mijn portret?”

Ricauld werd eenigszins verlegen.

„Hm — ik mag dat eigenlijk niet zeggen — —”

„Maar ik wil het weten! Ik wensch, dat je mij het zegt! Ik heb er toch recht op te weten, wie in mijn portret zooveel belang stelt!”

„Ik heb eigenlijk beloofd om te zwijgen, maar — — het is een lord, die het portret besteld heeft — —”

„Een lord?” vroeg zij verwonderd, „hoe heet hij en hoe zag hij er uit?”

„Groot, slank, blond — —”

„Lord Castell — —”

Alice was ten zeerste verrast.

„Wanneer was hij hier?”

De schilder scheen jaloersch te worden.

„Kent gij dien lord —? Hm, dat is eigenaardig. Hij beweerde jou niet te kennen, maar dat hij je portret noodig had voor een gewichtig doel en vooral moest hij het hebben in dit costum. — Kent gij dus dezen lord —?”

„Ja, ik ken hem zeer goed. Hij kwam veel bij ons aan huis en dong voor ongeveer tien dagen naar mijn hand; eenige dagen voordat ik voor jou begon te poseeren. Ik heb hem natuurlijk afgewezen en dacht, dat hij vertrokken was.”

„Hij moet ook weg geweest zijn”, beweerde André, „want ik heb hem sedert dien tijd niet meer gezien; nu begrijp ik ook, waarom hij je portret hebben wil”, voegde hij er lachend bij. „Arme ziel, als ik er zelf niet zooveel belang in stelde, dan zou ik het hem

gaarne willen geven. Maar nu moet ik het hem weigeren."

Ofschoon de jonge gravin door deze verklaring niet geheel bevredigd werd, gaf zij haar verloofde gelijk „Je zult wel gelijk hebben, André, maar veroorloof

mij nu, dat ik mij een oogenblik verwijder, totdat ik dat costume voor een ander verwisseld heb."

Zij ging naar het kabinet naast het atelier en keerde na een poosje terug in een elegant wandelcostume. —

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een geniale streek.

Raffles zat in zijn vertrek en keek naar het patroon van het vloerkleed.

Hij had zelfs zijn geliefkoosde sigaret laten uitgaan, iets dat hem zelden gebeurde en een teeken was, dat hij in opgewonden toestand verkeerde.

Een brief van den jongen lord, die heden met de eerste post was aangekomen, was daarvan de oorzaak.

Deze schreef namelijk, dat hij slechte tijdingen uit Londen had ontvangen.

De gezondheidstoestand van zijn vader was zóó verergerd, dat zelfs de doctoren geen hoop meer hadden. Er was een groote verandering in dien toestand gekomen. De patiënt scheen slechts nu en dan eenige uren bij zijn volle bewustzijn te wezen en dikwijls onsamenvangende woorden uit te spreken.

Eerst hadden de doctoren dit als beterschap beschouwd, maar in de laatste dagen was de patiënt steeds meer achteruitgegaan, zijn krachten namen geregeld af, want het voedsel moest met geweld worden toegediend en als er nu niet spoedig verandering kwam, dan was het ergste te vreezen.

De lord verzocht zijn vriend nu om het portret spoedig af te werken; daarvan hing alles af.

En nu deze samenhang van omstandigheden! Raffles was heden bij een advocaat geweest en had dien om raad gevraagd.

De man had de schouders opgehaald, omdat de zaak twijfelachtig was en omdat het proces nog maanden lang kon hangen.

„Het beste zal wel zijn," had de advocaat in vertrouwen gezegd, „dat u een minnelijke schikking ziet tot stand te brengen."

Ach, wanneer dat maar zoo gemakkelijk ging! Ricauld was een verliefde stijfkop — hij wilde nog eens beproeven, of hij het portret van hem terug kon krijgen; wanneer dit mislukte, dan — wist hij zelf niet wat hij doen moest.

Hij maakte zich dus gereed om den schilder te bezoeken.

Op weg daarheen schoot hem iets te binnen. Hij ging in een winkel en kocht een stuk was, dat hij, in een doos verpakt, voorzichtig in zijn zak stak.

De schilder bevond zich in zijn atelier, toen Raffles binnenkwam. Nadat hij hem begroet had, begon hij te zeggen:

„Ik hoop, mijnheer Ricauld, dat u van gedachten veranderd bent en hebt ingezien, dat ik recht heb op het portret."

„Baron," gaf de schilder ten antwoord, „spaar ieder woord! Het portret blijft mijn eigendom en ik neem het morgen mee naar Parijs."

Bij deze woorden wees hij op een gesloten koffer, die tegen den muur van het vertrek stond. „U ziet, dat het portret gereed is. Ik heb er reeds voorloopig een lijst om gemaakt. Misschien kan ik u er later eens mede van dienst zijn, en er een copie van maken.

Voorloopig heb ik het te druk met de inrichting van mijn huishouding, want ik ben van plan om reeds binnenkort te trouwen."

„Hm —, gij weet toch wel, monsieur Ricauld, dat uw handelwijze niet alleen tegen de wet indruischt, maar tevens ook tegen de gewoonten, die er bestaan in schilderskringen?"

De schilder haalde de schouders op.

„De omstandigheden rechtvaardigen mijn handelwijze; ik hoop mij later te kunnen verantwoorden.”

Raffles stond op.

„Is dat uw laatste woord?” vroeg hij koel.

„Mijn laatste woord!”

Baron Greville sprak geen woord meer.

Met een korte buiging keerde hij zich om en ging naar de deur.

Maar toen de deur achter hem gesloten was, bleef hij staan. Hij bleef luisteren. Het zachte gedruisch der voetstappen overtuigde hem ervan, dat de schilder naar het atelier was teruggekeerd.

Hij bezon zich eenige oogenblikken. Een blik langs de trap overtuigde hem, dat hij geen vrees behoefde te hebben om gestoord te worden.

Hij kreeg de doos met was uit zijn zak en maakte voorzichtig een afdruk van het slot der deur, die naar het atelier leidde.

Met een bevredigd gelaat ging hij daarna de trap af.

Het was op denzelfden dag des avonds omstreeks negen uur.

In de smalle straat, die aan beide zijden door ooftuinen ingesloten was, hield een auto stil.

Naast de auto stond, eenvoudig gekleed, baron Greville, alias John C. Raffles, en gaf de laatste bevelen aan zijn boy.

„Jim, mijn jongen, je moet hier wachten totdat ik terugkom, binnen een half uur hoop ik weer hier te zijn.

Spreek met niemand, hoort ge?”

Jim vertrok zijn zwart gelaat tot een glimlach.

„Yes, sir!”

Toen Raffles niet meer door den jongen gezien kon worden, bleef hij een oogenblik staan.

Bij het licht van een zaklantaarn deed hij een grooten zwarten baard om zijn kin, waardoor zijn glad geschoren gelaat totaal onkenbaar werd; daarna trok hij zijn hoed diep in de oogen, trok zijn mantel dicht om zich heen en ging verder.

Hij bleef voor het huis, waarin zich het atelier van Ricauld bevond, staan. De vensters waren niet verlicht. De schilder bevond zich waarschijnlijk in de villa van gravin de Bissonier.

Raffles liep door de donkere gang en bereikte de kleine binnenplaats. Ook de vensters, die aan de achterzijde van het huis waren, waren niet verlicht. De bediende van Ricauld, die tevens het atelier bewaakte, sliep dus reeds, of was misschien op een liefdesavontuur uit.

Kalm ging Raffles de trap op.

Toen hij op de eerste étage gekomen was, bleef hij een oogenblik staan om te luisteren. Hij vernam geen geluid.

Voorzichtig, en met onhoorbare schreden liep hij verder. Bij de deur van den bediende bleef hij weer luisteren. Hij hoorde niets, waardoor hij tot de overtuiging kwam, dat de schilder niet thuis was.

Raffles ging naar de deur.

Voorzichtig stak hij den sleutel, dien hij had laten maken overeenkomstig den afdruk van was, in het slot. Hij paste precies. De deur ging gemakkelijk open.

Een oogenblik later stond hij in het atelier.

Het licht der maan drong door de gordijnen en verlichtte mat het vertrek. Hij behoefde dus geen licht op te steken. Hij keek naar het portret en schrok plotseeling. De lijst, die hedenmiddag tegen den muur had gestaan, was verdwenen. Zou hij dan toch te vergeefs gekomen zijn. Misschien was nu het portret reeds onder weg naar Parijs.

Hij zocht met behulp van zijn lantaarn in alle hoeken. Te vergeefs; het portret was niet te vinden. Ook niet in het aangrenzende vertrek, dat hij eveneens doorzocht. Maar misschien was het in de voorkamer!

Hier zag hij alleen een grooten reiskoffer staan. Hij kreeg weer hoop. In dezen koffer zou het misschien verborgen zijn.

Hij probeerde het slot; het was een sterk, Engelsch, veiligheidsslot, moeilijk om te verbreken. Maar Raffles ging onvermoeid aan het werk.

Eerst sleepte hij den zwaren koffer naar achteren en liet de gordijnen vallen, waardoor alle gedruisch getemperd werd.

Alle werktuigen, die hem te pas konden komen, had hij meegebracht. Hij werkte, dat hem de zweetdruppels op het voorhoofd stonden.

Eindelijk gelukte het hem, het slot open te krijgen. Hij had geen vergeefsche moeite gedaan, want hij vond het portret in den koffer.

Hij legde het op den grond, nam het voorzichtig uit de lijst en verborg het onder zijn wijden mantel.

Voordat hij het atelier verliet, kreeg hij een brief uit zijn zak en legde dien op een stoel.

Na korten tijd stond hij weer in de gang. Hij wilde voorzichtig verder gaan, toen hij plotseling het gedruisch van voetstappen vernam.

Terwijl hij zich over de leuning der trap boog, zag hij, dat de bediende van Ricauld langzaam de trap opkwam. Het was nu noodig om tegenwoordigheid van

geest te toonen, opdat de man geen achterdocht zou krijgen.

Daarna klopte hij met eenige harde slagen op de deur van het atelier.

„He, wat wilt u hier?” sprak de bediende.

„Bent u mijnheer Ricauld?” vroeg Raffles met een verandering van stem.

De man lachte.

„Ik ben zijn bediende, mijnheer, hij is uitgegaan — wenscht u iets van hem?”

„Ik wilde met hem over een portret spreken,” gaf Raffles ten antwoord; „wanneer is hij thuis?”

„Morgen vroeg, mijnheer — maar u moet bijtijds komen, want mijnheer Ricauld gaat morgen vroeg op reis.”

„Goed,” zei Raffles, „deel hem mede, dat mr. Smit uit New-York hem bezoeken wil. Hier hebt ge iets voor uw moeite.” Hij drukte den man een geldstuk in de hand. „Maar vergeet het vooral niet.”

„Dat zal ik niet, mijnheer,” verzekerde de man, en liet den laten bezoeker passeeren.

Binnen eenige oogenblikken had Raffles de plaats bereikt, waar zijn auto stond.

Den baard had hij onderweg afgedaan. Hij sprong in de auto en greep het stuur.

„Hallo, Jim,” riep hij den jongen toe, „toon nu eens dat ge de machine behandelen kunt! Vlug vooruit!”

De auto kwam in beweging en verdween met een snelle vaart in de duisternis.

.....

Lord Castell zat aan het ontbijt, toen de kellner hem het bezoek van een heer aankondigde.

Vóórdat hij nog gevraagd had naar den naam van den vroegtijdigen bezoeker, trad deze zelf reeds binnen.

„Heb ik de eer, den baron te spreken?”

„Ja, levensgroot,” lachte Raffles en deed zijn mantel en autobril af. „Ik kom direct uit Nizza, van onzen goeden vriend Ricauld.”

„Hebt ge het portret meegebracht?”

„Yes, sir, het ligt in het rijtuig. Jim, mijn boy, bewaakt het en zal het dadelijk boven brengen. Maar veroorloof mij, dat ik deelneem aan uw ontbijt, want ik gevoel een groote leegte in mijn maag.”

Nadat hij eenige koppen koffie en eenige broodjes gebruikt had, zei hij:

„Gij verheugt u over mijn eetlust! Nu, reis ook eens den ganschen nacht, zonder een enkele sigaret te

kunnen rooken; met uw toestemming wil ik de schade echter weer inhalen.”

Hij stak een zijner geliefkoosde sigaretten op en vroeg daarna met een komisch gezicht:

„Wat denkt ge, met wien gij ontbeten hebt?”

De lord keek hem verwonderd aan.

„Ja, sper uw oogen en ooren maar wijd open, sir, en ga een eind van mij weg! Vóór u zit een inbreker.”

Het gelaat van den lord betrok.

„Een inbreker!” lachte Raffles. „Ik scherts niet, en raad nu eens, waar ik ingebroken heb?! In het atelier van onzen vriend Ricauld, den toekomstigen echtgenoot van onze vriendin Alice de Bissonier.”

De lord was stom van verbazing.

„Nu, daar uw gelaat zulke wonderlijke trekken vertoont, wil ik u niet langer op de pijnbank laten.”

Zijn verwonderden toehoorder verhaalde hij nu de geschiedehissen der laatste dagen, die begonnen waren met de verloving van den schilder en zijn model.

„Daarom bleef mij niets anders over, dan geweld tegenover geweld te plaatsen en zodoende ben ik inbreker geworden.”

De lord reikte hem de hand.

„Baron,” zei hij, „hoe zal ik u danken, ik, mijn moeder en naar ik hoop, ook spoedig mijn arme vader, hoe zullen wij onze schuld aan u kwijten?”

„Door mij op uw bruiloft te vragen,” gaf Raffles ten antwoord. „Overigens kan ik u verzekeren, dat ik nog nooit zoo'n prettig gevoel heb gehad als bij mijn bezoek aan het atelier en op mijn nachtelijke reis; ik verzeker u, dat dit het hoogste sportgenot was, dat ik ooit heb gehad!”

„Zijt gij nergens opgehouden? Het rijden over de bergstraten is immers in de meeste kantons verboden.”

„Ik wilde mij niet laten ophouden,” zei Raffles; „maar de nacht begunstigde ook mijn reis.

En nu verzoek ik u om mij toe te staan dat ik mij ter ruste begeef.”

Den volgenden dag reisden zij over Parijs naar Londen terug en onverwijld bracht de jonge lord het portret, dat zulk een ongunstigen indruk op het gemoed van zijn vader gemaakt had, naar de doktoren, die hem behandelden.

En het wonder, waarop de artsen gehoopt hadden, gebeurde inderdaad. De droefgeestigheid, waarin de oude lord verkeerd had, door het verlies van het portret, week dadelijk, toen hij het weer voor oogen kreeg. Op den negenden dag deelden de doktoren den jon-

gen lord mede, dat zijn vader als genezen het sanatorium verlaten kon.

Toen de oude lord weder in zijn vertrek kwam, geleund op den arm van zijn zoon, zei hij:

„Ik weet, dat ik erg ziek geweest ben; ik wil je zeggen, hoe dat gekomen is.

„De persoon, die het portret voorstelt, stond eens in nauwe betrekking tot mij. Ik heb haar lief gehad, zooals ooit iemand een vrouw lief hebben kan. Later, toen ik met je moeder trouwde, maakte zij mij een hevige scène en schreef mij eenige maanden na de bruiloft, dat ik haar in het verderf had gestort; zij was een cocotte geworden. Ik heb haar nooit terug gezien, totdat het bewuste portret voor mijn oogen kwam. Dat greep mij vreeselijk aan en maakte mij waanzinnig.

Gewetenswroegingen, die ik mij zelf opnieuw maakte, maakten mij droefgeestig. Maar nu hoop ik, dit voor altijd te boven te zijn gekomen.”

„Gij vergist u,” zei de jonge lord, „die vrouw is door u geen cocotte geworden, maar volgens baron Greville was zij dit reeds lang vóór dien tijd. Aan baron Greville zijn wij den grootsten dank schuldig, want alleen aan zijn goedheid hebben wij het te danken, dat u nu weer gezond tegenover mij zit.”

Dien avond bevond Raffles zich aan een klein souper, in gezelschap van den herstelden ouden lord en diens zoon, en toen er een glas wijn gedronken werd, nam de jonge lord zijn glas en sprak tot baron Greville:

„Ik dank u nogmaals innig voor uw lieve bemoeiingen baron! Het was een echte Rafflesstreek, dien ge uitgehaald hebt. Gij zoudt den Grooten Onbekende concurrentie kunnen aandoen!”

„Dat geloof ik niet,” antwoordde de pseudo-baron lachend, doch dat lachen werd noch door den jongen lord, noch door zijn vader begrepen.....

De volgende aflevering (No. 75) bevat:

De zaak van de kanonneerboot”.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Goedkoope Boeken met zeer fraaie Geschenken

Cadeaux WIE VOOR f 12.50 KOOPT EEN ZILVEREN HORLOGE VOOR DAMES OF HEEREN CADEAU
Cadeaux WIE VOOR f 5.— KOOPT EEN ROTTERD. SCHOUWBURGLOT m. kans op f75.000, f50.000enz.
Cadeaux WIE VOOR f 4.— KOOPT EEN VULPENHOUDER MET 14 KARAATS GOUDEN PEN CADEAU
Cadeaux WIE VOOR f 3.— KOOPT EEN SIGARENAANSTEKER „IMPERATOR” (1ste klasse merk)
Cadeaux WIE VOOR f 2.— KOOPT EEN BESTE ELECTRISCHE ZAKLANTAARN (practisch en nuttig)
 WIE VOOR f 1.— KOOPT EEN FRAAIE ETS VAN PROF. DAKE of W. STEELINK CADEAU

FRANCO door geh. Nederland. Voor minder dan f 1.— wordt niet geleverd. De cadeaux kiest en combineert men zelf.

1. BEECHER STOWE. De Negerhut van Oom Tom. Volledige mooie uitgave. Bewerkt door Mensing, met 70 platen van Braakensiek e.a. In fraaien prachtband f 1.10.

2. F. DAHN. Een strijd om Rome. Grote, beroemde, bekende roman, complete editie, 2 flinke deelen. Vroeger f 14.90, thans in twee fraaie prachtbanden f 4.—

3. CLAUDE DUVAL. Grote boeiende ridderroman. De onthoofding van Karel I. Trouw aan het Vorstenhuis, enz. 400 blz., groot formaat, in plaats van f 3.90 slechts 75 cent.

4. HAYENS. Het belegerde en vermoorde Parijs. Uitgebreid, mooi werk over den Fransch-Duitschen oorlog met zeer fraaie platen. In plaats van f 2.50 nu in prachtband f 1.—

5. BURNETT. De Kleine Lord. Geïllustreerde volledige editie, in mooien prachtband f 1.—

6. MÜNCHHAUSEN. Grote uitgave van de wonderbare avonturen van Baron Von Münchhausen, bewerkt door G. Keller, met circa 250 platen van G. Doré. — In mooien prachtband, vroeger f 4.90, nu f 1.35.

7. DICKENS. Kerstvertellingen, volledige geïllustreerde editie, in prachtband f 2.25.

8. J. STINDE. De familie Buchholz in Italië, bewerkt door Keller, in prachtband f 1.—

9. J. STINDE. Fietje's verlovings. Vroolijke roman voor jongere en oudere dames. Bewerkt door Keller, in prachtband f 1.—

10. MARLITT. Het Uilenhuis. Boeiende roman volledige geïllustr. editie, in fraaien pr. b. f 1.—

11. MARLITT. Het Heideprinsesje. Volledige editie, bewerkt door Keller, Geïllustreerd in fraaien prachtband f 1.—

12. JOZEF ISRAËLS. Twee grote staalgravures: „Huiselijk leed“ en „Na den storm“, ter grootte van 100 bij 80 cm., op zwaar plaatpapier, goed geëmballeerd in koper. Vroeger f 30.— nu tijdelijk f 3.65.

13. MAUVE. Twee artistieke gravures naar de beroemde schilderijen „Schapen op de Heide“ en „Ploegen“. Formaat 58 bij 79 cm., te zamen voor f 1.85.

14. F. REUTER. Herinneringen uit mijne gevangenissen. Geïllustreerde roman in prachtband voor f 1.25.

15. Dr. KARL MAY. De engel der banenlingen, avonturen in Siberië. Groot boeiend, spannend jongensboek, ca. 600 bladz. met vele illustraties. Flink boek 95 ct.

16. MARLITT. Goud Elsie, volledige editie, bewerkt door Keller, Geïll. in prachtband f 1.—

17. THACKERAY. De kermis der ijdelheid. Het beroemde boek, flinke druk, 2 deelen in prachtband. Vroeger f 7.90 nu f 1.75.

18. FARRAR. Een Schooljongen of van kwaad tot erger. Volledige geïllustreerde uitgave, in prachtband, nu f 1.—

19. WALTER SCOTT. Ivanhoe. Volledige vertaling van Ger. Keller. Mooie uitgave van den beroemdsten ridderroman die ooit geschreven is. Met 15 prachtige platen op kunstpapier. 468 blz. In artistieken prachtband f 1.—

20. GEZELSCHAPSSPELEN. Pandlossingen, raadsels, charaden, enz. Een gezellige, flinke handleiding voor ontspanning. 20 cent.

21. HET BOEK DER LIEFDE of de kunst om bemind te worden. De leer der sympathie en der liefde. 20 cent.

22. BLANKE SLAVINNEN. De handei in meisjes. Mededeelingen en waarnemingen, samengesteld door eene commissie van onderzoek. Hoogst interessant boek. 25 cent.

23. ZOLA. Nana, de beroemde operettezangeres. Realistische roman in twee deelen. In prachtband f 1.25.

24. ZOLA. In het paradijs der dames. Volledige uitgave, in prachtband f 1.25.

25. ZOLA. Levensvreugde. Realistische roman, in prachtband f 1.—

26. ZOLA. De misstap van den abt Mouret. Spannende roman, in stempelband, nu f 1.25.

27. ZOLA. Hartstocht en geld. Boeiende en spannende roman, in prachtband f 1.20.

28. ZOLA. Germinal. Spannende realistische roman uit de mijnen, in prachtband, vroeger f 3.10, nu slechts f 1.25.

29. ZOLA's werken. De volled. serie Rougon-Macquart. 28 deelen in 20 prachtbanden f 18.50.

30. ZOLA. 5 Boeiende, hartst. real. novellen. Nantas de Sterke, De oesters van mijnheer Chabre. De overstroming en De lange Michu. Voor een Nacht van liefde. 4 deelen, 35 cent.

31. ZOLA. De Kroeg. Volledige vertaling, in prachtband f 1.25.

„ZEER MOOIE CADEAUX” zette men op den te zenden postwissel, benevens de verlangde Nrs. en Cadeaux. — Franco zending door geheel Nederland. — Bij GEBR. E. & M. COHEN te AMSTERDAM, 326 Heerengracht.

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten.

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13

Voor onderluitens f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichting en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontroofte hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.